Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

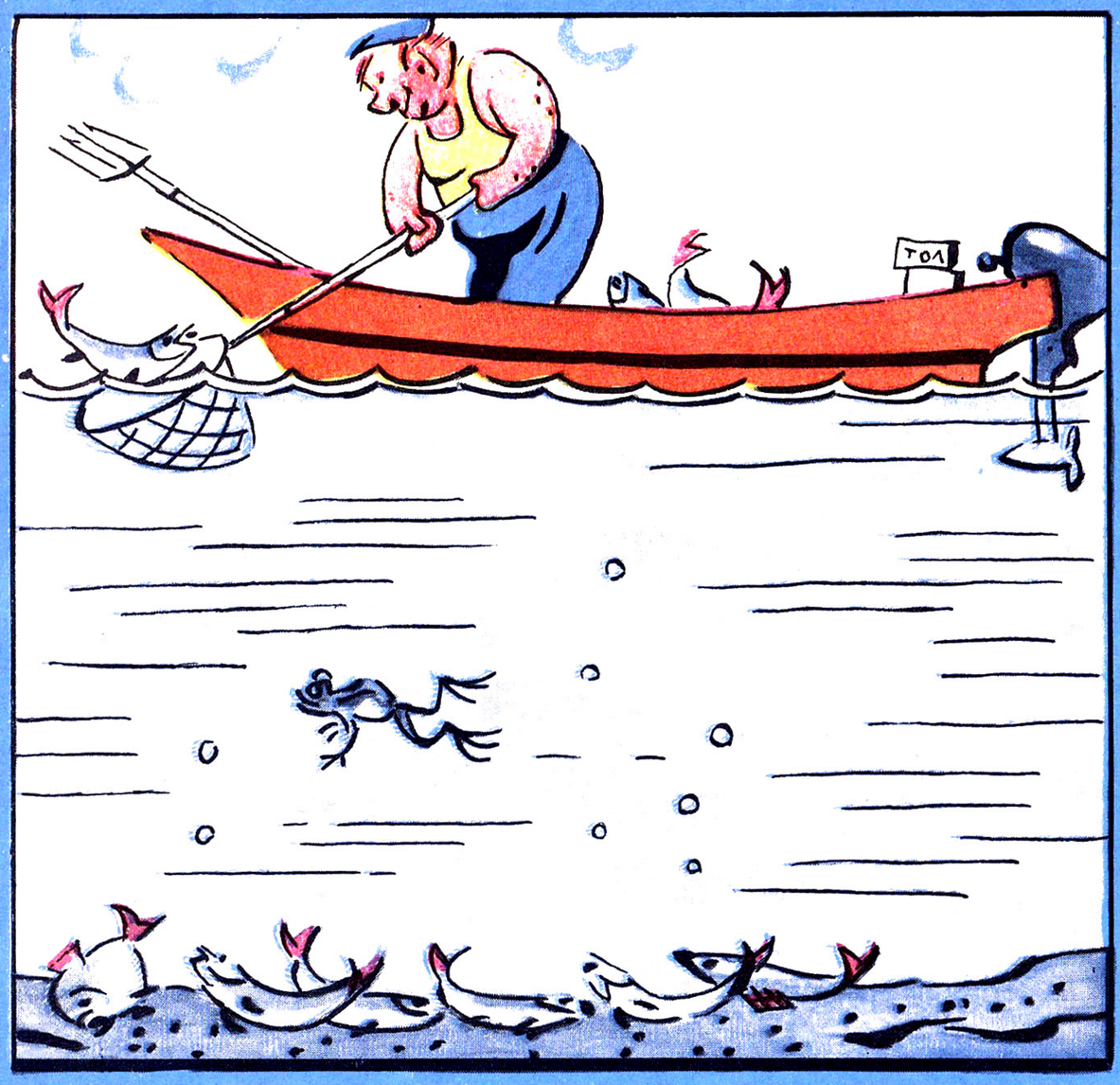

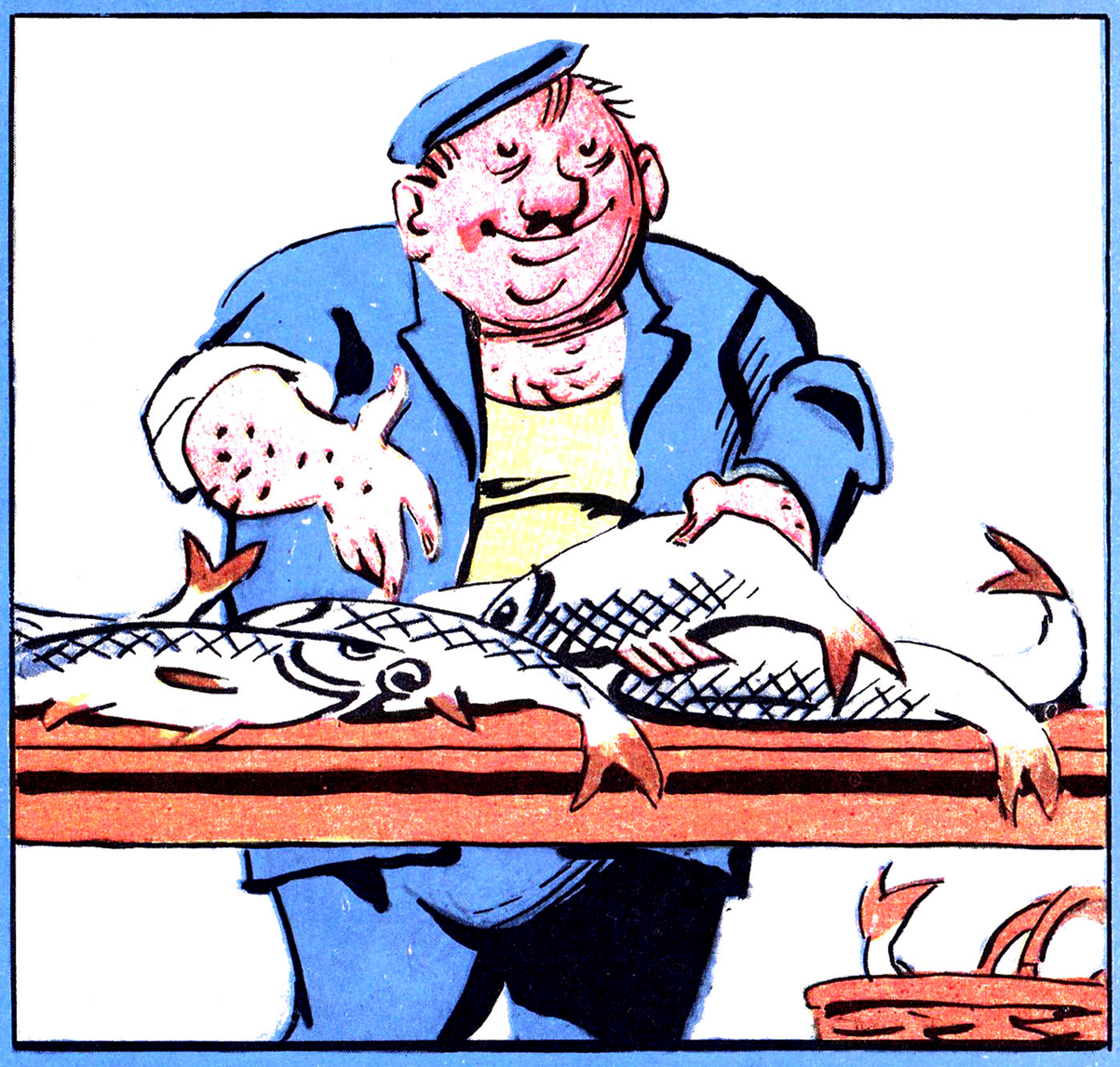

Браконьерствує Гаврило.
Вже наїв на рибі рило.

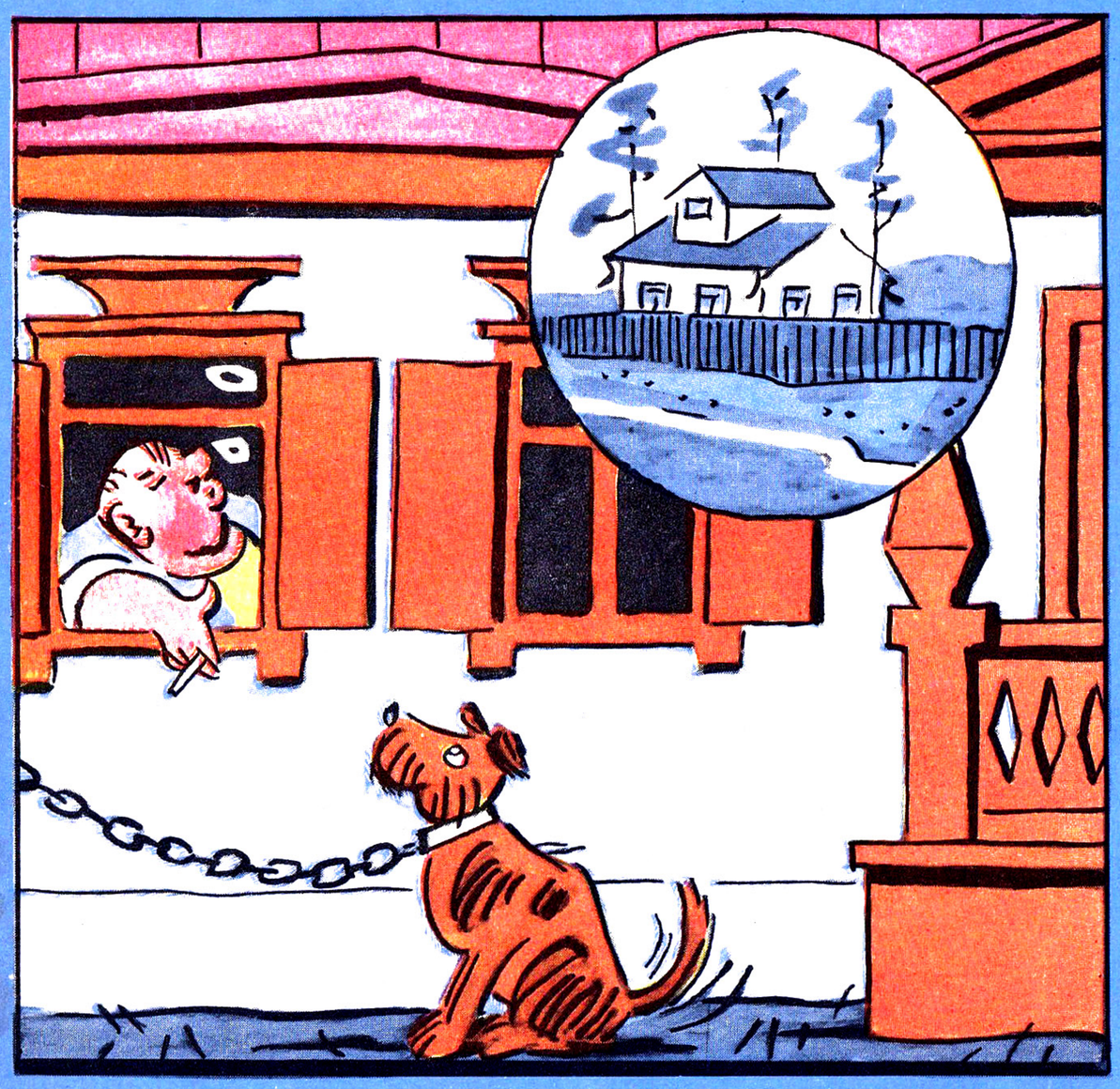

Штрафи що? Він на остачу
Вже поставив дім і дачу.

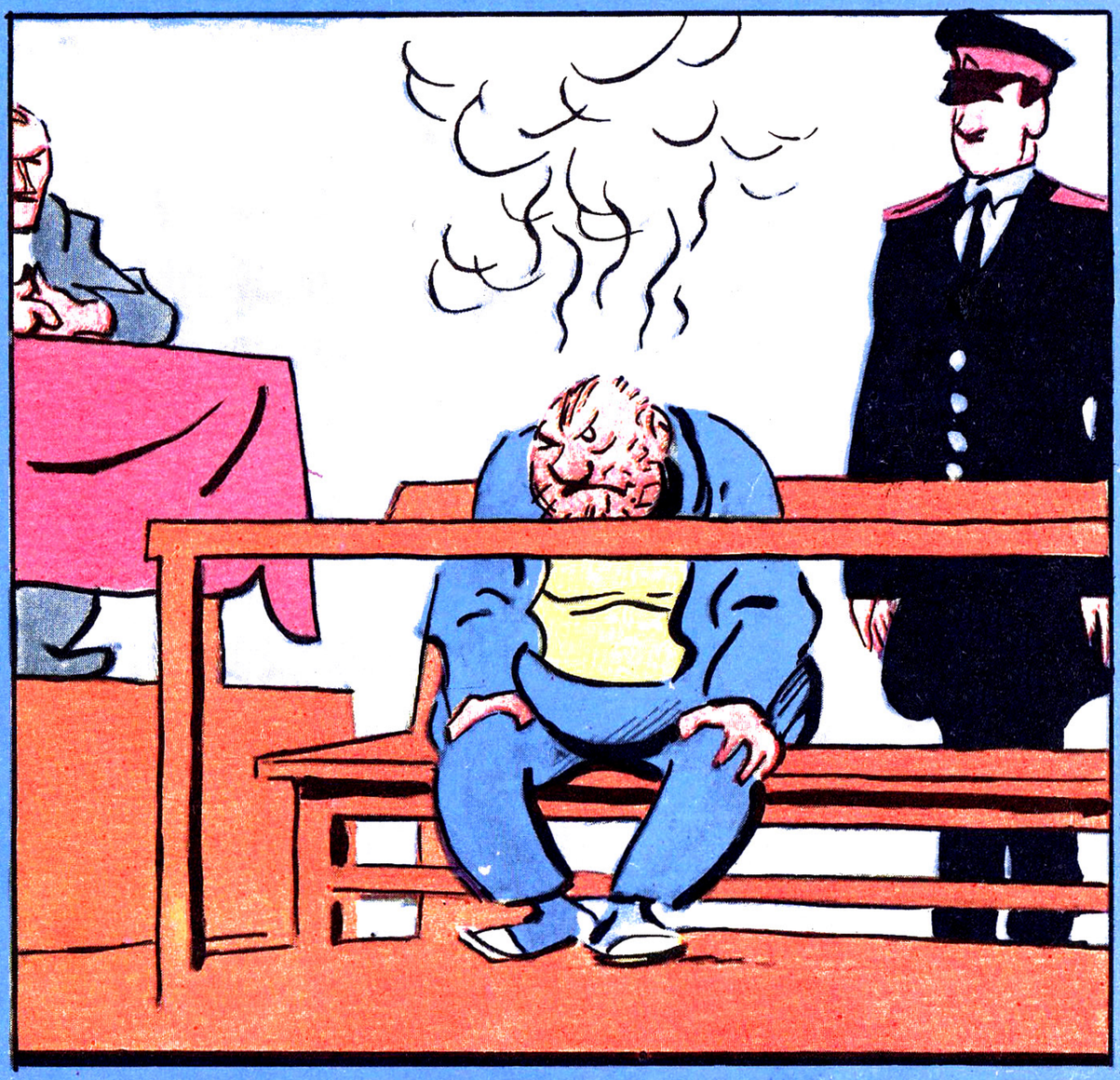

Треба взятись за Гаврила,
Щоб під ним земля горіла!..

перець

№ 11 (478). РІК ВИДАННЯ XXII КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1962

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ Як нечиста сила залізничний тупик збудувала і сама у себе його вкрала. (Стор. 2).

★ Про праву, яка знає, що робить ліва. (Стор. 3).

★ Є що їсти, та нема де сісти, є де стати, та нема де спати. (Стор. 6—7).

★ На кам'яних скатах. — Телепередача з Попільні. (Стор. 10).

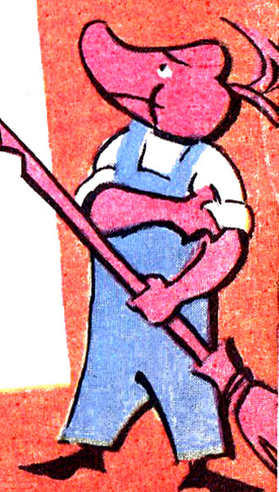

Ціна 10 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

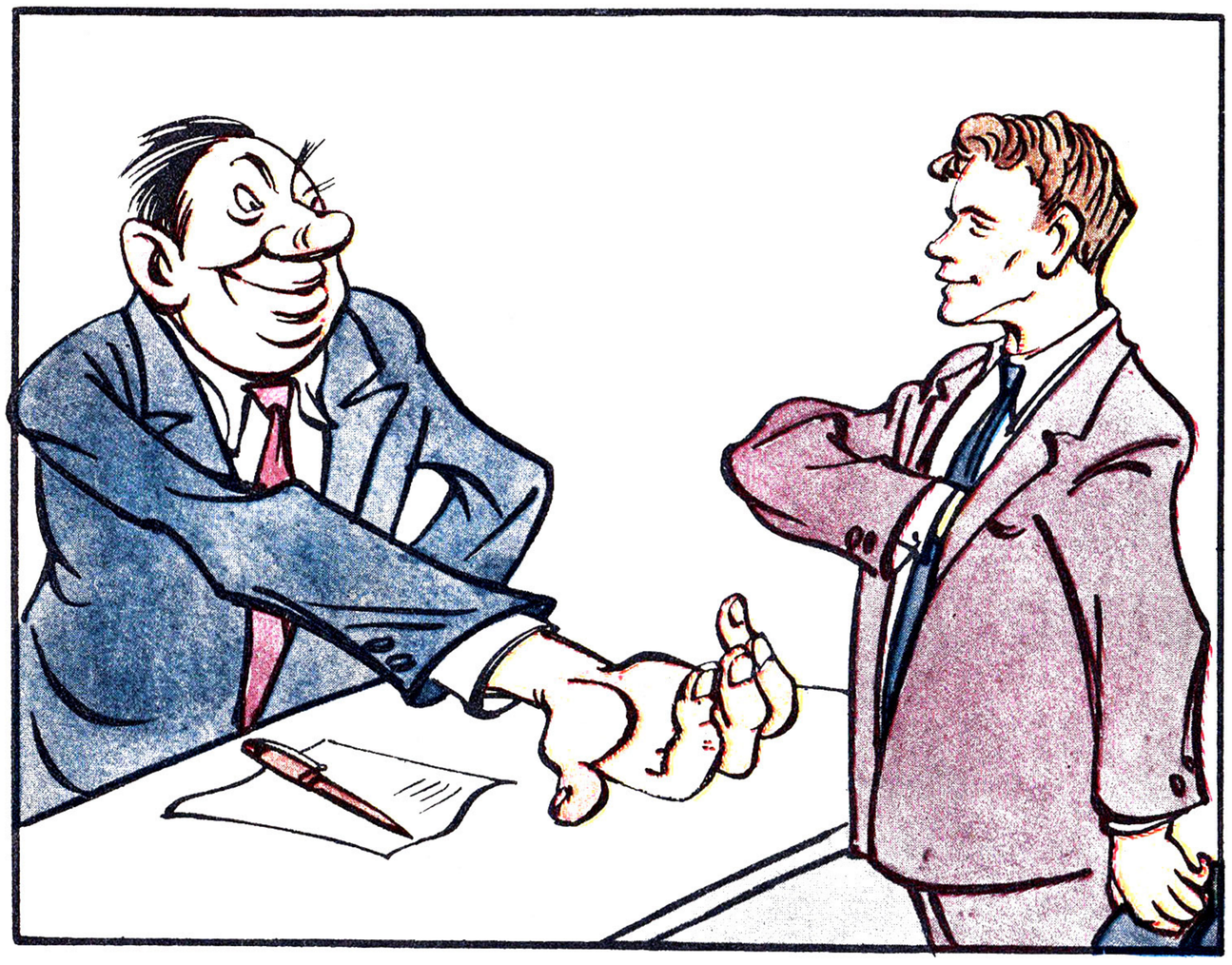

Без слів.

КВОЧКА - ІНСТРУКТОР

Сіреньку Квочечку чубату
Призначили водити каченята.
І що ж? Чубата, може, розгубилась?
Ніскільки. Біля ставу примостилась
Та й ну із суші вказівки давати,
Як кажуть в нас, інструктувати,
Як пірнати,
Як жучків ловити,
Як пуголовка зцапати зненацька.
Та ось їй і самій вже захотілось пити.
Ступила в воду хвацько...
А тут, на ту біду, де хвилька не візьмись
Та Квочку по ногах лиш хвись!..
І по дзеркальнім плесі покотилась.
А Квочка?
На мілині втопилась.
І хай.
Повинна ж була знати,
Що плавання не їй інструктувати.

Іван АНЦИБОР.

с. Бронниця,
Вінницької обл.

ЯК НЕЧИСТА СИЛА ЧУДЕСА ТВОРИЛА

У Кривому Розі діялося це.

Деякі криворіжці спочатку тихо, а потім і голосніше заговорили, що то нечистий коники викидає... Дійшло до того, що нечистий цілісінький залізничний тупик украв і навіть БУ-2 (будівельне управління № 2 тресту «Криворіждорводбуд») у той тупик загнав.

Тупик — то залізничні шпали, а на них — рейки залізні, а в кінці — «Злазь! Далі їхати нікуди!..» Пояснюємо це тим, хто не знає, що то за штукенція.

Працівникам же БУ-2 тресту «Криворіждорводбуд» пояснювати цього не треба. Вони самі усякі шляхи-дороги і тупики будують, і навіть знають, що потрапити в тупик — справа не весела.

І все-таки потрапили.

Почули це начальник БУ-2 Петро Ілліч Юрченко та головний інженер Михайло Федорович Леміш і руками замахали.

— Та що ви?! Який тупик!?

— Як-то який? А отой, що ви на своїй базі спорудили. Ось документи, тут же ясно написано, що БУ-2 на цьому об'єкті вийняло і перемістило 600 кубометрів грунту, уклало 200 погонних метрів станційних колій, забалаастувало 300 кубометрів залізничної колії, встановило стрілочні переводи і т. д. Усі ці роботи ускочили на старі гроші у 70.382 карбованці.

На документах і підписи всі є. Від підрядчика підписали головний інженер БУ-2 Леміш і начальник виробничо-технічного відділу Ідзинський, а від замовника — тресту «Криворіжбуддеталь» — начальник відділу Китаєва та інженер-куратор Коробова... А ви питаєте, який тупик?! Якщо забули, — поїдьмо на «Криворіжбуддеталь», самі побачите.

Поїхали. Приїхали. Дивляться — нема тупика. Акти є, а тупика нема.

— Що ж це воно таке, дорогенькі? — запитали будівельників. — Окозамилювання?! За це вам не премію, а зовсім інше належить дати. Закон є такий.

— Товаришечки! — забідкався головний інженер БУ-2 Леміш. — Та нащо отаке говорити? Я згадав — є тупик! На асфальтобетонному заводі! Вам його зараз начальник відділу нашого БУ Едуард Павлович Довнер покаже!

Приїхали на асфальтобетонний завод. Едуард Павлович пальцем ткнув: «Ось він, тупик». І мерщій геть чкурнув.

— Ваш тупик? — запитали в дирекції заводу.

— Наш, — сказала дирекція.

— На БУ-2 не жаліетесь?

— А при чому тут БУ-2?

— Як-то — при чому? Воно ж вам тупик збудувало?

— Та ви що, з неба впали! Тут і духу того БУ не було! Це робота управління «Спецбуду»!..

І знову від збудованого БУ-2 тупика тільки й сліду лишилося, що акти. А тупик нечиста сила потягла.

Про те, що керівники БУ-2 з нечистим зв'язалися, дехто й раніше думав — дуже вже легко їм усе вдавалося.

Керуючий трестом «Криворіждорводбуд» Євген Григорович Сацюк кілька років серенади тому БУ-2 виспівував. Закликав усіх на БУ рівнятися, досвід переймати, як дороги будувати і державну копійку заощаджувати.

Керівники БУ-2 купалися в промінях слави і преміальних грошенятах.

— Ну й ну, — розводили руками працівники інших будівельних управлінь. — І як це у них усе так легко і ладно виходить? Диво, та й годі.

А на БУ-2 і справді дивні речі творилися.

Забажав, скажімо, керуючий Петро Ілліч Юрченко поліпшити економічні покажчики свого управління, і вони вмить поліпшилися: у бухгалтерських бомагах БУ-2 у графі «самозаготівлі» з'явилося 722 тисячі карбованців (у старих цінах). А за це — премія належить!

А що таке самозаготівля? Це значить, що БУ-2, охоплене трудовим ентузіазмом, само заготовляє будівельні матеріали, а не вимагає їх од поставщиків.

Пометиковані у цих справах люди плечима знизували: «Припустімо, що кварцити чи пісок управління може й само заготовляти. Це не така вже й мудра штука. Але де ж воно бере рейки, шпали, бетон?! Тут уже без чуда не обійдешся... Загадка якась»...

І загадкові чудеса творилися прямо на очах.

Потрібні БУ-2, наприклад, шпали. Начальникові дільниці Петренкові досить тільки попросити поставщика-невидимку відпустити 112 штук і самому розписатися, що одержав їх, і шпали — тут як тут. А в кого Петренко просив ті шпали, хто відпускав їх — загадка.

А ось іще одно чудо.

Досить тільки було начальникові дільниці Філоненкові подумати про рейки, як цементний завод (який ніяких рейок не виробляє) негайно почав їх виробляти для БУ-2. Принаймні так свідчать документи, що саме цементний завод для БУ-2 відпустив 22 тонни рейок. І підпис Філоненка на тому документі є. Немає тільки на документі дати, номера і підпису того, хто рейки Філоненкові відпускав...

Дива творилися не тільки на будівельних об'єктах, а й у особистому житті керівників БУ-2.

Так, придбаний керівником управління Петром Іллічем Юрченком підтоптаний «Москвич» марки 402 через якийсь час перетворився на «Москвича» кращої марки — 407, а згодом — на «Волгу». А в начальника дільниці Давида Львовича Бритвіна раптом новий цегляний будиночок на 63 квадратних метри виріс. Як гриб після дощу!

Дивилися криворіжці на всі ті чудеса і дивувалися: «Невже таки й справді їм нечиста сила допомагає...»

Віра в нечисту силу — це, як відомо, забобон, пережиток минулого.

Ми не віримо в забобонні пережитки, а проте мусимо сказати, що основну роль в усіх цих криворізьких дивах зіграли таки пережитки минулого, нечиста сила. Правда, вона не називається ані бісом, ані чортом, ані дідьком, ані дияволом. Вона називається нечистою совістю, нечистими руками.

Кожне «чудо» хваленого БУ-2 — це звичайнісінька махінація, окозамилювання, обман держави.

Так, 772 тисячі карбованців, що ні з сього, ні з того з'явилися в графі «самозаготівлі», були за розпорядженням Юрченка незаконно перенесені з іншої графи. Мусили ті гроші перейти у державний бюджет. А Юрченко заробив на них премію.

Не було і поставщиків-невидимок, що відпускають шпали, і цементного заводу, що рейки виробляє, а були фальшиві документи, створені комбінаторами з БУ-2. Тільки за останні два роки таких фальшивок набралося на 72.880 карбованців (у нових цінах).

Були тільки шпали, рейки, ліс і т. д. Були вони, наприклад, у кар'єрі Ново-Криворізького гірничо-збагачувального комбінату. І про це знали в БУ-2.

— Я сам там рейки брав, — каже начальник дільниці Гаркавий.— Цілий вагон. Це нам — раз плюнути. Шпали, ліс — теж... крали.

Отак «здешевлювалася» вартість будівництва, так проводилися «самозаготівлі», «поліпшувалися» покажчики і зароблялися нечесна слава та премії. Перетворення Юрченкового «Москвича» на «Волгу» і народження нового будиночка для Д. Л. Бритвіна — це теж не чудеса, а наслідки всіляких махінацій.

І тупика ніякий дідько не крав.

Керівництво БУ-2 запевняє, що тупик той перетворився на огорожу, гараж та інші службові приміщення, побудовані коло контори. Так що гроші, мовляв, не пропали, хоч тупика й нема.

Але хто їм повірить, що тупика нема, коли вони самі в нього потрапили?

Г. ЛОМОНОС.

м. Кривий Ріг.

http://perec-ua.livejornal.com

Боротись з ховрахом не вистачало сили,
І вченого в колгосп на поміч запросили —
Кузьму Петровича, доцента Хом'яка,
Самого голови і друга, й свояка.
Та перш, ніж вивчити породу ховрахів,
Він твердо вирішив перевернуть архів.
Отож на другий день Кузьма гайнув у Київ.
Хоч грошиків за рік багато там розвіяв
І перерив книжок, списав паперу — страх,
Та точно визначив, який хижак ховрах.
Приїхавши в село, звелів учений вмить
Самця відбірного і самку уловить.
У Хом'яка була методика проста:
Одразу ж приступить до опису хвоста.
І слід відзначити, що майже за годину
Він довжину його і товщину прикинув,
Вертлявість визначив, і пружність, і вагу,
І як хвоста ховрах тримає на бігу.
Зате два місяці ретельно, без зупинки
Пінцетом рахував на тім хвості шерстинки.
Та й це порівняно усе було пусте,
Бо зразу виникли проблеми наукові:
Навіщо взагалі хвостяка ховрахові,
І чому ззаду він, не спереду росте?
Два тижні, день і ніч, сидів Кузьма і мислив,
Нічого в рот не брав, осунувся і зблід.
Та раптом пригадав народний мудрий вислів:
Хвіст треба шкіднику, щоб замітати слід.
«Так от чому росте сей хитрий орган ззаду!»—
Учений вигукнув захоплено і радо.
І зразу ж вирішив пустити у життя
Кузьма своє нове велике відкриття.
На другий день таки перед людьми на зборах
Кузьма пускав туман і в очі сипав порох.
— А як їх знищити? — хтось вченого спитав.
Кузьма отетерів і заїкатись став.
Дід Крига виручив: — Щоб покінчить з бідою,
Їх треба виливать звичайною водою.

Семен ОВЧАРУК.

м. Бердичів.

„Характеристика видана для...“

Характеристики бувають усякі — позитивні і негативні, написані з поетичним запалом і викладені сухим канцелярським стилем. Але всі вони закінчуються по-діловому чітко: «Характеристика видана для подання туди-то й туди».

Дехто вважає, що це конкретне адресування є найістотнішим елементом характеристики. Перефразовуючи відомий вислів, вони говорять: «Скажи мені, куди потрібна характеристика, і я скажу тобі, хто — ти».

Хто автор цієї новітньої крилатої фрази?

Відповідь на це, можливо, дадуть колись літературознавці. Але хотілося б, щоб при цьому вони не забули згадати товариша Макаруху. Того, що на Львівщині правлінням Мостиського міжколгоспбуду керує. Бо він довів, що і цей вислів уже застарів.

Видав т. Макаруха характеристику на бухгалтера Р. А в ній було сказано, що Р. «за час своєї роботи показала себе дисциплінованим працівником, який добре знає свою справу... Була обрана членом ревізійної комісії робітничого комітету, а також членом редколегії стінгазети... Постійно працює над підвищенням свого ідейно-політичного рівня. Бере активну участь в усіх заходах міжколгоспбуду».

Закінчувалася характеристика словами: «Користується авторитетом серед працівників Мостиського міжколгоспбуду».

Після такої характеристики людину не грішно і підвищити.

Але до цього не дійшло.

Незабаром з-під пера керівника міжколгоспбуду вийшов новий твір цього жанру.

Друга характеристика була подібна до першої так, як темна ніч до сонячного дня. Починалася вона із заспіву, який дещо порушував звичні норми жанру.

«Міжколгоспбуд (зверніть увагу: не Макаруха, а міжколгоспбуд!) видав першу характеристику на те, щоб громадянка Р. дістала роботу, але гр-ка Р. вжила характеристику не за назначенням, а для судових справ». Далі з привабливою безпосередністю повідомлялось, що тепер «міжколгоспбуд дає справедливу характеристику, яку підтвердять усі робітники».

По суті ж зазначалося, що «фактично гр-ка Р. (та сама, що «показала себе дисциплінованим працівником») ніколи не приходила на роботу вчасно. Бували навіть випадки, коли вона й зовсім не приходила на роботу».

Після цього йшли деталі ліричні: «Крім цього почала крутити романси з шофером О. На профспілкових зборах була критикована за інтриги, які сама робила між шофером, і була попереджена».

Не будемо затримуватись на оцінці грамотності писарів з міжколгоспбуду і прочитаємо далі.

А далі згадки про участь у роботі ревізійної комісії та редколегії стінгазети вже не знаходимо. Натомість — категоричне твердження: «Ніякої участі в громадській роботі не брала»!

Закінчувалась характеристика точнісінько так само, як і перша. Тільки з часткою «не». Просто: «Не користується авторитетом серед працівників міжколгоспбуду».

І підпис: Макаруха.

Крапка.

Важко скласти будь-яке враження про гр-ку Р., читаючи ці дві характеристики. Зате вони дають певне уявлення про їх автора.

В усякому разі, перефразований крилатий вислів хочеться ще раз перефразувати: «Скажи мені, як ти пишеш характеристики, — і я скажу тобі, хто — ти».

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

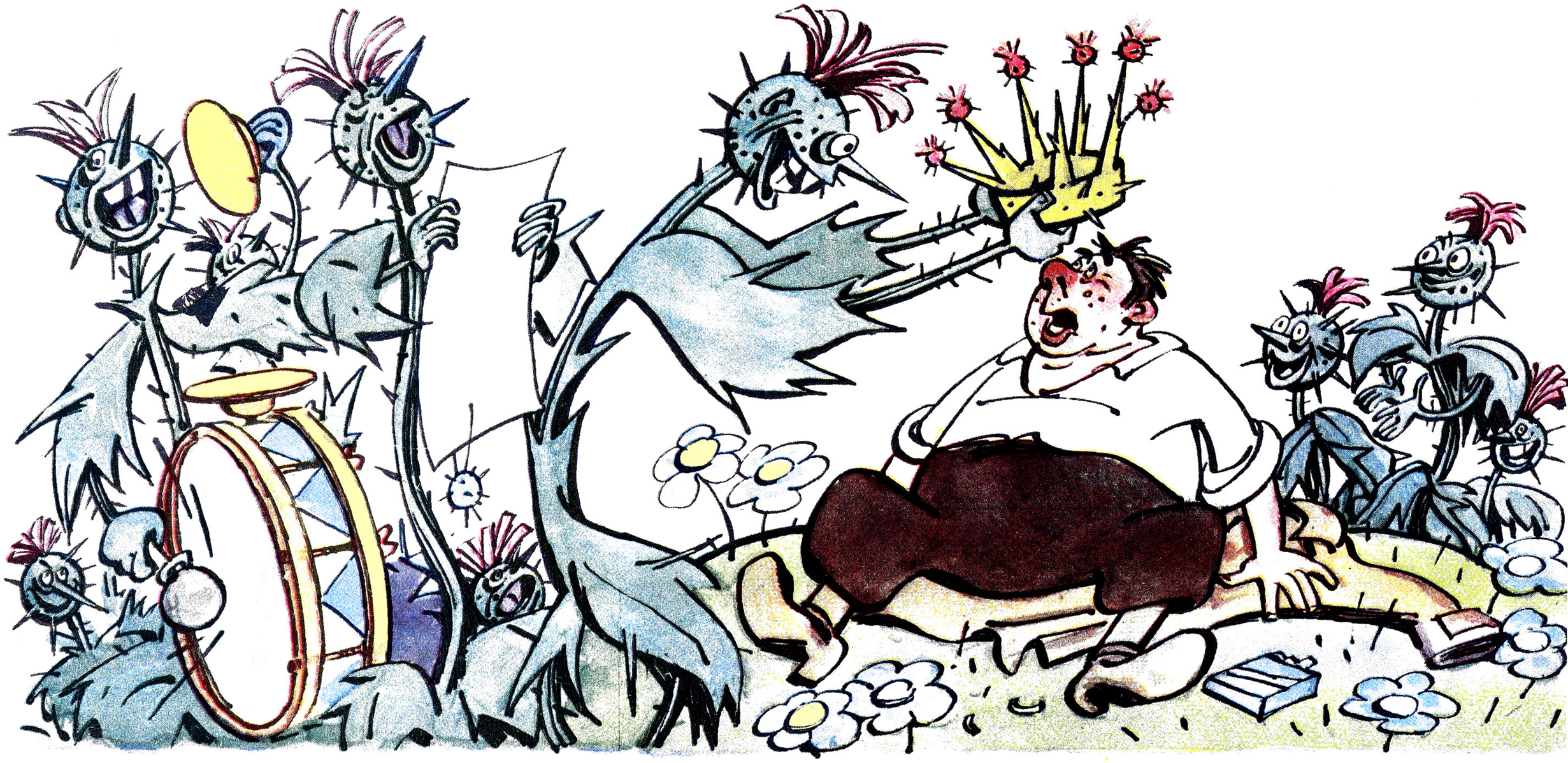

Коронація бригадира рільничої бригади Недбайлівського колгоспу Кіндрата Забур'янського.

ЩЕ ДВІЧІ ПРО ВОДУ

Про воду вже писалося чимало. Хтозна, чи ще якій рідині так пощастило у красному письменстві, як отій звичайнісінькій воді. Уже навіть і пісні про неї співають. (Наприклад, «Без води — і ні туди, і ні сюди...»).

Може б, ми й не писали більше про воду, коли б з міста Рені (що на Одещині) не надійшов лист, у якому пишеться, що ренійці (які живуть на березі Дунаю) не щодня можуть випити склянку чистої води. Чому? Бо ту злополучну рідину їм качають прямо з Дунаю без фільтрації і відстою. І вода та від бруду та глини (Дунай несе їх з усенької Європи) не прозора, а темно-коричневого кольору і більше скидається на чорне бархатне пиво «Портер», ніж на звичайне «аш два о».

І в Харкові, у гуртожитку панчішної фабрики на проспекті імені Гагаріна, теж не завжди можна «поласувати» такою рідиною, як чиста вода. Вода подається робітникам з великими перебоями, і крани в гуртожитку такі ж сухі, як і відписки Харківського міськвиконкому.

Треба сподіватися, що голова Ренійського райвиконкому т. Борщ проконсультується з працівниками Харківського міськвиконкому, і вони об'єднають свої зусилля, щоб дати хорошу воду і харківським панчішникам, і мешканцям міста Рені на Дунаї. А то людям тут і справді без води, як у тій пісні, — ні туди, ні сюди.

К. МИХАЙЛОВИЧ.

НЕ ПРО СМІШНЕ, ТА НЕ ПРО ВЕСЕЛЕ

А таки ж так: не про смішне, та не про весело.

Бо чи ж до сміху, чи ж до веселощів, коли, скажімо, чоловіка нещастя спіткало — втратив він ногу чи руку? Хай буде — ногу. Словом, видимим інвалідом став, якому й пенсія належить.

Але, щоб право на пенсію мати, мало інвалідом стати: треба ще комісію (оту, що ЛТЕКом називається) пройти. Це й зрозуміло...

Проходить він і комісію.

А потім проходить якийсь час, звикає чоловік до свого нещастя, коли смішно, — сміється, коли весело, — веселиться...

Отут уже можна було б, здається, щось і про смішне, і про веселе втяти. Але знову ж таки не до сміху, не до веселощів, бо рано той чоловік сміється, рано він веселиться...

Хоч нога в нього не відросла, усе-таки треба йому через якийсь час знову на ту комісію, що ЛТЕКом називається, іти. Треба іти, щоб комісія переконалася, що справді в нього нога не відросла.

І знову стає чоловік перед комісією.

— От, — показує, — як не було ноги, так і нема.

— Бачимо, — каже комісія, — що нема, але цього мало.

— Як-то так, мало?! — блідне чоловік. — Побули б ви на моєму місці, тоді б знали...

— А ми, — каже комісія, — і без того знаємо, що нам треба знати. А вам, товаришу, треба на рентген піти, рентгенознімок зробити, що у вас справді ноги нема.

Що вдієш, чоловіче добрий, мусиш іти, мусиш вистоювати в черзі перед рентгенкабінетом, мусиш доводити зрячим людям, що ти видимий інвалід, що не симулянт, що, присяйбо, ноги в тебе таки нема...

Знову проходить час. А нога як не росла, так і не росте. А комісія знову як гнала тебе, так і жене на рентген.

І так не раз, не двічі, а кожного разу.

І пошепки згадує той чоловік добрий усякі недобрі слова, а рентгенологи вголос скаржаться, що їм зайвої роботи завдають, що чимало рентгеноплівки, хімікатів, паперу, державних коштів та людського часу марно переводиться.

І все це — нічого не допомагає, бо нога як не відростала, так і не відростає. А це значить, що мусить чоловік по комісіях регулярно ходити. От якби вона відросла, тоді усьому був би кінець. Але такого, кажуть, ще не бувало.

Якщо не вірите, що не бувало, — запитайте у працівників хоча б, наприклад, Ясинуватської залізничної лікарні. І вони вам скажуть:

— Не бувало ще такого, щоб нога чи рука в людини відросла. Волосся й нігті — відростають, а руки й ноги — ні! Це — точно! Якби таке сталося хоч раз, ми обов'язково помітили б, бо кожного разу ми їх на комісії ще й рентгеном перевіряємо. Та й не тільки ми, ясинуватці, це робимо...

І це теж правда. Не тільки ясинуватці це роблять.

І нічого в цьому веселого нема, хоч збоку може декому навіть і смішним здатися.

Д. МИТЮК.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

«Так, наприклад, через несправні димоходи (замість повнотілої цегли покладено дірчасту), поставлені трестом «Київміськбуд-3» (т. Кушніренко) у будинку № 74 по Тургеневській вулиці, зданому в експлуатацію в 1957 р., в двадцяти квартирах і досі ще не підключено газові колонки.

(З наказу № 189 по «Головкиївбуду» від 18. V. 1962 р.)

Новосели приїхали.

Мал. Л. КАПЛАНА

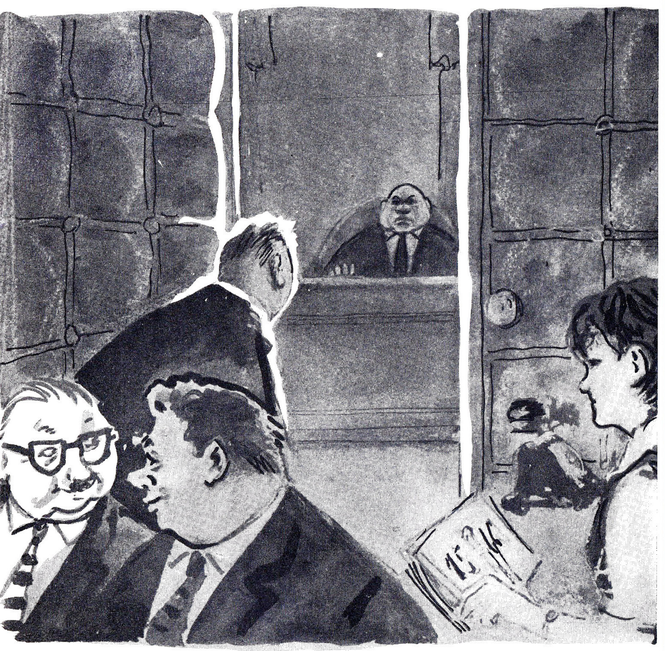

— А Іван Іванович міцний працівник?
— Як дуб!..

I.

ПАМ'ЯТАЮ, була весна. Буйна й весела. Це — коли мені дуже кортіло стати зовсім дорослим. Ну хоч би таким, як Ковбиків Павло. Ото був парубій — на всю губу! Майже стиляга, як по-теперішньому. Було ото в жнива — пече, мов на сковороді, пилюга, а він недільного дня виходить на шлях у хромових чоботях з блискучими галошами... Ми чередою ходили за Павлом, вражені тією нечуваною розкішшю!

Я вже вмів смалити махру, і мені інколи навіть давали закурити. Робив я й одчайдушні спроби втрапити на колодки до дівчат. Але туди пробитися було важкувато: кляті дівки не підпускали й на гарматний постріл. Молоко ще, мовляв, на губах не обсохло... А як же воно не обсохло, коли я вже вважав себе справжнім колгоспником! Повноправним членом першої на селі артілі! Я дуже пишався тим, що в обліковця Феді Мотовила було про мене записано: «Шило Вася Трохимович». Хоч і не секрет, що справді повноправними членами артілі були мої рідні, а я ходив поки що в кандидатах — цебто старшим, куди пошлють...

Так ото ж, кажу, була весна. Десь наприкінці квітня наш перший голова першого на селі колгоспу дядько Митро, на прізвище товариш Довгосвитий, раптом викликав нас, молоду гвардію, до контори.

— Хлопці, — каже, — незабаром робоче й крестьянське свято — Перше травня. Ми, як колгоспна маса, теж повинні організовано показати відстаючим на сьогоднішній день індусам і всяким, котрі супроти, нашу незаможницьку пролетарську міць і, як говорив товариш Карл Маркс, міжнародну колгоспівську солідарність. Тож призначаю вас відповідальними їздовими, і слухайте сюди...

Першого травня, коли сонечко тільки-но вигулькнуло з-за Омелькової хати, ми заходилися ретельно виконувати дядькову Митрову директиву. Запрягли ми вози, на дуги почіпляли бубонці, ніби на весіллі, прихопили червоні прапори й портрети. На передній єдиній гарбі сіло правління у повному складі, і вся демонстрація урочисто покотила головним шляхом — тільки пил закурів...

Отак щасливо доторохкотіли ми аж на майдан до сільради, де шлях завертає до радгоспу, коли це за поворотом як загуркоче щось, як застріля! Булана кобила Куркулиха, яка саме перебувала під моїм випробуваним керівництвом, зненацька зловісно прищулила вуха, а тут, як на лихо, ще й віжка потрапила їй під хвіст...

Усі ці фактори сприяли тому, що невиховане тягло вирішило продемонструвати свою міць в індивідуальному порядку. Куркулиха напружила свою єдину кінську силу й понесла з такою чортячою спритністю, що мені більш нічого не залишилося, як на першому ж вибої

скромно вилетіти, як по-сучасному, у нижчі шари атмосфери...

Описуючи балістичну криву, я встиг помітити, що поруч зі мною перебував у стані невагомості й Федя, а над нами летіли дядько Данило — наш рахівник. Дядько Данило дуже нагадували нинішню багатоступінчасту ракету, бо від них уже встиг відкремитись солом'яний бриль, який рухався окремо. Чи то було справді так, чи так мені тільки здавалося, — наполягати не буду. А що від керованого мною гужтранспорту лишилися самі голоблі, то це точно...

Отак відбулося наше перше знайомство з сільськогосподарською технікою. Адже оте страшне, яке своїм гуркотінням звело з розуму нашу усуспільнену худобу, було трактором! Справжнісіньким трактором, що на ньому приїхали вітати нас із святом робітники сусіднього радгоспу. Радощів було — не сказати! З тих радощів оголосив я амністію полохливій кобильчині, простивши їй не дуже святкову гулю на своєму юному чолі, і незабаром ми вже хазяйновито обдивлялися й обмацували дивовижну машину...

Це була перша незабутня весняна зустріч!

Рік був тоді 1929-й.

2.

Не один травень промайнув з того часу. А це й знову весна. Знову цвітуть каштани й хвиля дніпрова б'є. Але нинішня весна, самі знаєте, особлива. Не така, як попередні. Чому не така? Самі знаєте, чому...

Я вже виріс і знову ходжу в кандидатах. Тільки тепер не в «старших, куди пошлють», а в кандидатах наук та ще й технічних. Працюю над раціоналізацією в галузі механізації сільського господарства... Закохався ж я в тую техніку, що колись завдяки їй проломив собою чийсь тин. Булана, яка свого часу так нерозумно катапультувала наш екіпаж, давно, слід гадати, перекочувала на райські пасовиська. А коли б воскресла покійничка, то й знову почила б в бозі з переляку, стільки тої машинерії розвелося! Хлопці вже не лише з полудрабків літають, а дівчата... Дівчата на колодки вже не бігають, бо й колодки ті давно потрухли. Замість того, у клубі кіно культурно дивляться... Одне слово, великі зміни настали, що й говорити.

Був я нещодавно на дуже-дуже відповідальних зборах. Народу сила-силенна там зібралася, важливі справи обмірковували — сільськогосподарські. На перерві вийшов я покурити, коли це якийсь сивуватий чоловік у синьому костюмі раптом лясь мене по плечах!

— Ну, здоров був, Василю Трохимовичу, — каже. — От де зустрілися! Це ж не бачились ми з тобою, відколи й літали вдвох...

— Здоровенькі були, — ввічливо закивав я, — тільки, вибачте, ніяк не згадаю: де ж то ми з вами літали? До Індонезії чи в Гану...

Посміхнувся чоловік:

— А ти згадай, краще, булану...

Тут мене й осінило

— Федя! — скрикнув я.

— Він самий, — посміхнувся мій колишній колега по колгоспу і колишній обліковець Федя, а нині поважний Федір Степанович.

— Хто б міг подумати! — сплеснув я руками. — Скільки ж то літ минуло! Й ж уже не тільки кандидатом наук, а й дідом встиг зробитися! Ну, а ти, Федю, як живеш?

— Непогано. Як у тій приказці: живемо — не горюємо, хліба не купуємо... Працюємо помаленьку...

«Добре «помаленьку»! — подумав я, розглядаючи Золоту Зірку на грудях у Феді, — але ким же він працює?»

А Федя наче вгадав мою думку.

— Ким, — каже, — працював, тим вже не працюватиму. Рекомендували в інше місце. На підвищення. Так що «жечі на плечі» і гайда. Не так, як декотрі... Сидить собі отакий, дуже вчений, чапель різних вивчає. Окопався в теплому кубелечку й дрючком його звідти не викопаєш...

По цій мові Федя багатозначно підморгнув мені.

«Люди гинуть за метал», — сумно відзначив я про себе, — отак і Федя. Літає з місця на місце, де вигідніше... Раз на підвищення, то це точно, що з села до міста тікає!»

Вголос же я сказав:

— Значить, з гарячої роботи на гарячу воду з газом потягло?! Ну, ну — давай... Ех, ти ж! Не дурно ти й колись легкого хліба шукав — метровку тягав по полю... Я ось майже все життя в місті просидів, а й то не витримав! Згадав юність комсомольську — на периферію працювати їду. До територіального виробничого управління в...

Та тільки-но встиг я договорити, як Федя вмить повис на моїй шиї.

— Васю, голубчику! — заволав він. — Так це ж і я саме туди їду! Начальником! Ну й ну! Вибач, що лихе подумав про тебе...

— І... і ти, Федю, вибач! І я подумав!...

Ми радісно зареготали й затрясли один одного з величезним захопленням. І не помітили, як якийсь спритний молодик, що невпинно крутився навколо нас, саме в цей момент встиг кілька разів блиснути...

Вже наступного дня побачили ми себе в газеті. Відверто кажучи, фото те було не сказати, щоб дуже хороше, але підпис нам сподобався: знизу писалося, що це, мовляв, «Весняна зустріч».

Щоб уже все було ясно, додам, що рік зараз 1962-й. Проте ви й самі, напевно, про це знаєте...

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

РВУТЬ З М'ЯСОМ...

Заглянемо хоча б на один якийсь заготскотовідгодівельний пункт і подивимось, що там робиться.

Хай це, для прикладу, буде Магдалинівський пункт.

Дзвонить телефон.

Працівник пункту знімає трубку:

— Слухаю... Ага... Який колгосп? Скільки? Скільки, кажу, свиней нам відправляєте? 56 голів? Ага, ага... А коли привезете? О 13-30? Гаразд. Спасибі за інформацію.

У колгоспі вішають трубку, а працівник пункту дзвонить далі, просить з'єднати його з місцевим торгом.

— Алло! — кричить він.— Женіть транспорт за свиньми. Скільки? 56 голів. Щоб машини були у нас о 13-30.

О тринадцятій годині тридцять хвилин біля воріт Магдалинівського пункту «Заготскотовідгодівлі» уже стоять машини і з колгоспу і з торгу.

— Перевантажуйте! — командує заготскотовідгодівельник і йде писати рахунок.

Розглядаючи виписаний документ, працівник торгу починає лупати очима.

— Слухайте! — питає він у відгодівельника. — От ви тут нам нараховуєте по 1 карбованцю з кожної голови «за концентрацію». Як це розуміти?

— Як хочете, так і розумійте. У нас в інструкції ясно написано: за концентрацію худоби — по 1 карбованцю з голови.

— А от іще...— дивується представник торгу. — Тут ще написано: 56 карбованців за санветобробку.

— Точно, по 1 карбованцю з голови...

— Але ж ніякої обробки не було. Просто перевантажили свиней з машини в машину.

— Було чи не було — це діло не наше. У нас є інструкція...

І справді, така інструкція є. І не тільки в Магдалинівці, а й на всіх інших пунктах «Заготскотовідгодівлі» Дніпропетровської області. Це — інструкція про порядок поставки свиней для відгодівлі конторами «Заготскотовідгодівлі», затверджена Держпланом УРСР, Укрраднаргоспом, Міністерством торгівлі та Міністерством фінансів УРСР. Інструкція, безперечно, правильна, але:

Діла в «Заготскотовідгодівлі», безперечно, йдуть.

Контори, безперечно, пишуть...

Була чи не була концентрація,— все одно пишуть це в рахунок.

Була чи не була ветсанобробка, а вони, будьте певні, карбованця злуплять. Вирвуть з м'ясом...

І. МАКСИМОВИЧ.

У КОГО ВДАВСЯ

Замітати хлопчик взявся
Сміття кругом хати.
— От синочок, в мене
вдався...—
Вихвалялась мати.
А коли пришвендяв п'яним,
Плаче бідна мати:
— Чом же, гаспиде поганий,
Вдався ти у тата!..

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знам'янка, Кіровоградської області.

ЧОРНЕ МОРЕ ЯСНЕЄ СОНЦЕ — ГОТОВІ...

ЛАВИНА котиться на південь, ковтаючи довгі степові кілометри.

Що це — скіфи, сармати чи таври вирушили на нові землі?

Ні — не ті, не другі і не треті. Ні скіфи, ні сармати, ні таври не користувалися автотранспортом. Таврійськими степами котиться нове плем'я — відпускники-«дикуни».

«Дикуни» відрізняються від усіх, хто горить бажанням обнятися з Чорним морем, тільки тим, що не мають санаторних путівок, курсовок або звичайних туристських путівок. У всьому іншому «дикуни» абсолютно цивілізовані люди. Вони не їдять сирого м'яса і... дивна річ, люблять спати у чистих ліжках.

Скільки їх, тих «дикунів»! Тисяча? Дві? Десять? Сто? Відразу скажемо: точної цифри не вдасться встановити нікому, навіть найточнішій лічильній машині. Ми знаємо, що їх дуже багато. І кожного року їх стає все більше і більше.

Чорне море, кримські гори, ясне сонечко давно перестали бути монополією пудлуючих одинаків, котрі не знали, де втопити час і гроші. Чорного моря і ясного сонця тепер вистачає для всіх. Вони однаково голублять своїми хвилями і своїм промінням і тих, що з путівками, і тих, що без — сиріч «дикунів».

Але проблема купання і проблема загоряння, які вирішуються в ту мить, коли «дикун» разом з родиною («дикуни»-одинаки не типові) досяг тієї географічної точки, де суша переходить у море, відразу ж породжують дві нові проблеми.

Проблема № 1 — де їсти? Проблема № 2 — де спати?

Трохи занаморочений крутими гірськими віражами і шаленим кримським сонцем, «дикун» в'їжджає до Ялти і, як кажуть, тисне на всі педалі прямо до пансіонату «Ялта». Дуже добре, якщо такий «дикун» свого часу народився в сорочці і його авто прибуло дев'яностим... Пансіонат «Ялта» може прийняти 90 машин... Дев'яносто? «М-м... до дев'яноста... близько м-м... дев'яноста». — як сказав нам директор пансіонату Анатолій Миколайович Сорока.

Так, біля 90 машин і біля... 300 людиноодиниць. Це відразу нагадує теплушку — «40 человек и 8 лошадей», і Чорне море вже не здається «дикунові» таким лагідним.

Так, пансіонат «Ялта» і справді тісний, як теплушка. 12—15 наметів та готель на 18 номерів — і... все. Поруч будується ще один готель на 32 номери, але дуже важко встановити, коли те будівництво закінчиться.

Ну, що ж. Не тільки об ялтинські береги розбиваються хвилі Чорного моря. Крим тільки на карті маленький, а насправді ого-го! Коли стати на ялтинській набережній лицем до моря, то «ошую» буде Гурзуф, оспіваний Пушкіним, а «одесную» — Алупка із своїм всесвітньо-знаменитим палацом.

Можна податися «ошую», а можна й «одесную». Причому з однаковісіньким ефектом. Тепер «дикун» уже думає не про «спати», а про «їсти». Переспати можна і в машині. І знову проблема. Є що їсти, та нема де сісти. Як в анекдоті про дивака, який помер з голоду, бо нічим було скибку хліба одрізати. У маленькому Гурзуфі влітку збираються великі племена «дикунів» і на машинах і без. «Дикунів» тисячі, а так званих «посадочних місць» (слова які!) у невеличкому ресторанчику і двох їдальнях ледве-ледве 450.

Не краще і в Алупці. Там гарячі страви вступили в конфлікт з продуктами та холодними закусками. Спільними зусиллями діячів Алупкинського курортторгу і Ялтинського курортного тресту ресторанів та їдалень на дах гастрономічного магазину посадили їдальню (тісно в Алупці!). В результаті їдальню не добудовано, а в магазині тріснула стеля. Їдальню не відкрили, а магазин довелось закрити на ремонт.

Алупка значно більша за Гурзуф, і «дикунів» тут збирається більше, а «посадочних місць» у півтора раза менше.

Два роки тому в Алупкинському парку недалеко від знаменитого палацу стояв павільйон, де можна було смачно перекусити гарячими шашличками або чебуреками. Минулого року в тому павільйоні торгували лише консервами. А цього року павільйон закрили зовсім. Щоб клопоту було менше. Може, нічим торгувати? Ні, кухні їдальень та ресторанів не встигають освоювати продуктів. Продуктів доволі, їдальень — обмаль.

У самій перлині Криму — Ялті на... папері у всіх їдальнях та ресторанах мусить бути одинадцять тисяч «посадочних місць». Це не багато, але цією цифрою дуже вихвалявся директор Ялтинського курортного тресту ресторанів та їдалень Олексій Трифонович Казимирчик.

Що й казати, Олексій Трифонович знає, що таке справна цифра, і вміє її подати відповідно оформленою. Та цифра — штука не тільки вперта, але й капризна. На папері вона поводиться гречно, а на волі «показує характер». Так і з цифрами ялтинських «посадочних місць». Великі надії, наприклад, покладає Казимирчик на новий величезний кафетерій «Акваріум». Модерно розписана споруда із скла та металу справді може привабити не тільки голодного, але й ситого. Ситий залишиться задоволений, голодний — навряд. Крім естетичної насолоди «Акваріум» не дасть більше нічого, бо всередині він абсолютно не добудований і не готовий до зустрічі із сотнями людиноодиниць. Мало думають у Криму про «дикуна»!

Казимирчик та його підлеглі більше думають про те, як створити показуху. Під чулим керівництвом Казимирчика недавно видано художній альбом про «супутника». Не про того, що літає, а про того, що годує... Інженер Вельмер та директор ялтинського ресторану «Україна» Клименко створили чудесну кухню-кафе на колесах і назвали її «Супутником». Це таки справжній супутник охочого заморити черв'ячка. Кухня-кафе, за задумом авторів-конструкторів, дуже мобільна. Вона може виїхати на пляж, на лісову галявину, куди завгодно і пагодувати там і «диких» і не диких громадян бульйоном, пиріжками, шашликами, котлетами, компотом, кавою і взагалі чим хочете. «Супутника» привітали, «Супутника» випробували. «Супутника» зробили... І він в одному-однісінькому екземплярі стоїть у центрі Ялти на набережній, як нерухомий пам'ятник кулінарній показусі. Стоїть у районі, де й без нього досить їдалень, кафетеріїв, ресторанів. Стоїть і нічим (або майже нічим) не торгує, зате кожен може бачити, що Олексій Трифонович Казимирчикночі не досипає, шашлика не доїдає, все думає, як догодити «дикунові»... кольоровим альбомом.

— ...І всіх їх у Ялту несе, і всіх їх Ялта, наче магніт, тягне!— скаржились нам у Ялті громадяни, котрим доводиться відповідати бодай за примітивний побут «дикуна».

Ми їм співчуваємо. Більшість «дикунів» дійсно вабить Ялта. Але їхні симпатії та антипатії цілком виправдані. У Ялті є дахи, де за хороші гроші у приватника можна найняти комірчину, і в Ялті є столи, де бодай через 2—3 години можна заморити черв'ячка. А вже «ошую» і «одесную» черв'ячка не дуже заморишш.

А місця вздовж Чорного моря в тому ж таки Криму ого-го! Ще на скількох «дикунів» вистачить!

Довго тривають дебати про освоєння «Зеленого мису» та «Голубої затоки», тих, що «одесную» від Сімеїза. Там чудова площа і чудесне місце. Там може бути і кемпінг, там може бути й автопансіонат, і просто пансіонат, там можуть розташуватися тисячі «дикунів»... Можуть... І перші кроки до цього вже зроблені. На березі Чорного моря в цьому районі споруджено... вбиральню та дерев'яний тент на пляжі. Цим і обмежується турбота про «дикуна». Але проблема № 1 і проблема № 2 з порядку денного тут не зняті. Бо веселий «Супутник» на колесах з бульйоном, кавою, котлетами та шашликами туди не доїхав.

Що ж залишається робити «дикунові»? Йому залишається сідати на пароплав і «панять» на Одесу, бо й там є Чорне море, і там є ясне, щедре південне сонце. Але в Одесі «дикунові» теж буде не дуже весело. Бо одеський пансіонат не кращий ялтинського. Тільки й того, що ялтинський опікає Олексій Трифонович Казимирчик, а одеський — Микола Кузьмич Арешкевич — директор Одеського курортного тресту ресторанів та їдалень. Але пансіонат тісний, один із корпусів будується вже третій рік, а кілька десятків легких будиночків (кожен на 3 особи) не можуть задовольнити всіх бажаючих.

Проте батьків Одеси це не дуже турбує. Їх більше турбує огорожа навколо пансіонату. Їм чомусь нав'язав в зубах ця огорожа, споруджена в минулому році. Обійшлася вона в 1 700 карбованців (у нових грошах). А в цьому році батькам міста вдарила в голову фантазія зруйнувати її. Для них це проблема № 1, а про проблему за тим же номером для «дикунів» подумати ніколи і нікому.

Тісно в Одесі для «дикуна»... Тісно? Будь ласка! Тут передбачено спорудити пансіонат за... 28 кілометрів від Одеси. Подалі від Чорного моря, серед чистого поля. А про те, що тут і близько немає ні водопроводу, ні електрики, ні телефонного зв'язку і що все це доведеться тягнути з міста, витрачаючи нові десятки тисяч карбованців, в Одесі подумати нікому і ніколи.

Знову ж таки хотілося б подивитися на найдикішого «дикуна», котрий погодиться зупинитися «там, серед поля», за 28 кілометрів від міста і за добрих 35—40 кілометрів від пляжу.

Ні, він піде і знайде «гостинну» хазяєчку, яка скаже йому:

— Милок! Живи, пользуйся! Два кроки до оперного театру і півтора крока до моря! А про ціну... порозуміємось.

...« — Ах, Черное море!» — писав відомий поет-одесит Едуард Багрицький.

— Ах, південне сонечко! — додамо ми з свого боку, — яка шкода, що тільки ви по-справжньому готові прийняти в свої обійми бідного «дикуна»!

М. БІЛКУН.
М. КОРНІЄНКО.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

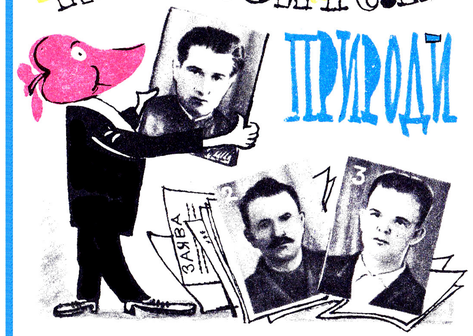

Правління клубу губителів природи одержало заяви і фото від громадян І. Топчана (фото № 1), Є. Мухоїда (фото № 2) та А. Кулібаби (фото № 3). Всі троє живуть і браконьерствують у м. Поліське, Київської області. У вільний від браконьерства час І. Топчан заступає начальника Поліської пожежної команди, Є. Мухоїд водить пожежну машину, а Кулібаба кроїть-шиє на місцевій швейній фабриці.

Розгляд анкет цих браконьєрів привів до висновку, що усім трьом їм належить чільне місце серед губителів фауни наших лісів. Про це говорять усі факти. Мовчать тільки забиті ними косулі та зайці. Але дуже красномовне це мовчання...

* * *

Щоб спростувати той факт, що дерева вмирають стоячи, начальник станції Горбаші (Південно-Західної залізниці) Криштопін зрубав біля станції одинадцять прекрасних тополь. Дерева лягли і вмерли лежачи. Так народився ворог зеленого друга, новий член клубу губителів природи.

* * *

«Бути чи не бути... мені членом клубу губителів природи?» — такі сумніви обгортали душу директора Кагарлицького цукрового заводу (Київщина) т. Квасницького.

Заспокойтесь, товаришу Квасницький, — бути! Бути вам членом цього клубу доти, доки ви не збудуєте очисних споруд і не перестанете труїти рибу в річці Расавці та в ставках навколишніх колгоспів.

* * *

Заодно правління клубу губителів природи повідомляє адміністрацію Колиндянського дріжджевого заводу (Тернопільщина), що її колективно прийнято до клубу. Бо хоч річка Нічлава, яку цей завод отруює, і невеличка, смерід над нею стоїть величезний.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ І ПОБУТУ ПЕЧЕРНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

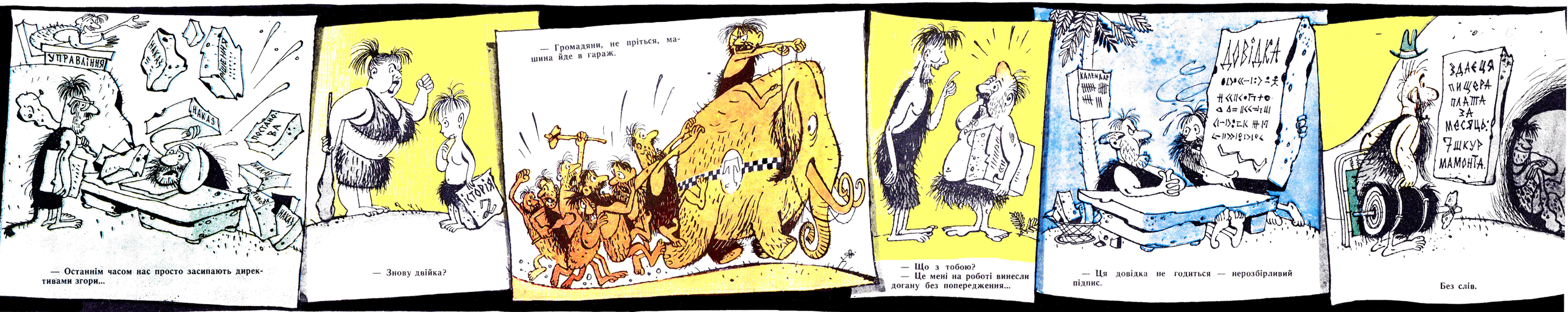

— Останнім часом нас просто засипають директивами згори...

— Знову двійка?

— Що з тобою?
— Це мені на роботі винесли догану без попередження...

— Ця довідка не годиться — нерозбірливий підпис.

Без слів.

Нотатки про їхні пародії

Коментарі Перця записали:

Я. ВАЛАХ, Л. ГРОХА, В. ЛАГОДА та Ю. ЯЧЕЙКІН.

КОЛИ ПУСТО В КАЗНІ...

Маленьке князівство Монако влізло у велику халепу. Глибокі хвилювання і гарячі пристрасті потрясають палац тутешнього князя Ренье III. Буде чи не буде врятовано хистхий бюджет Монако? — ось причина хвилювань...

Щось подібне в Монако вже було. Тридцять з лишнім років тому якийсь турок виграв увесь банк знаменитої рулетки в Монте-Карло.

Виплатити щасливому турку нечуваний виграш, це значило пустити з торбами цілу монаксьну державу! Адже прибутки від рулетки становили основу державного бюджету князівства.

Але бюджет врятував якийсь дотепний знавець міжнародного права. Він встановив, що Монако перебуває в стані війни з Туреччиною: у 1914—1918 роках Монако разом з Францією входило до антинімецької коаліції, а Туреччина була союзником Німеччини. Оскільки ж на тексті Версальського мирного договору немає підпису Монако (на мирну конференцію забули запросити представників Монако), то князівство, значить, продовжує воювати з Туреччиною. «Монако врятовано!» — писали тоді газети. «Громадянинові ворожої країни виграш видавати не можна».

Та минуло понад тридцять років, і справи з рулеткою в Монте-Карло знову погіршали. Прибутки від неї падають, державний бюджет тріщить. Довелося удатися за порятунком до приватних осіб.

Найширше розкрив свого гаманця відомий мультимільйонер, власник великого флоту танкерів Онасіс. В обмін на грошову допомогу, Монако дозволило Онасісу вивісити на своїх танкерах монаксьний прапор. Для Онасіса це вигідна справа, бо Монако звільнено від податків і різних митних зборів.

Та через якусь там сімейну драму Онасіс раптом відмовив Монако у кредитах. А Франція в цей час зажадала, щоб уряд Ренье III негайно ж погасив старі борги.

Що робити? Як врятувати державу від остаточного краху? А ось як. Хоч у казні немає ні шеляга, але у князя є дружина Грація Патриція, колишня американська кінозірка. І ось вона одержує від американського кінопродюсера Хітчкока фантастичну пропозицію: 8 мільйонів доларів за участь у фільмі!

Газети аж захлинаються від захоплення. 8 мільйонів доларів! Нечувано навіть для американських кінозірок!

Княгині Грації Патриції, звичайно, не личить зніматися в кіно, і вона з посмішкою відхиляє цю пропозицію. Обурюється, звичайно, і князь Ренье III. Але казні потрібні гроші, і Грація Патриція погоджується. Що не кажіть, а коли в державній казні пусто, то що з твого князівського титулу!

Голлівудський продюсер потирає руки. Він задоволений своїм сенсаційним бізнесом. А монаксьний міністр фінансів зітхає з полегшенням — Монако знову врятовано!

Мал. К. ЗАРУБИ

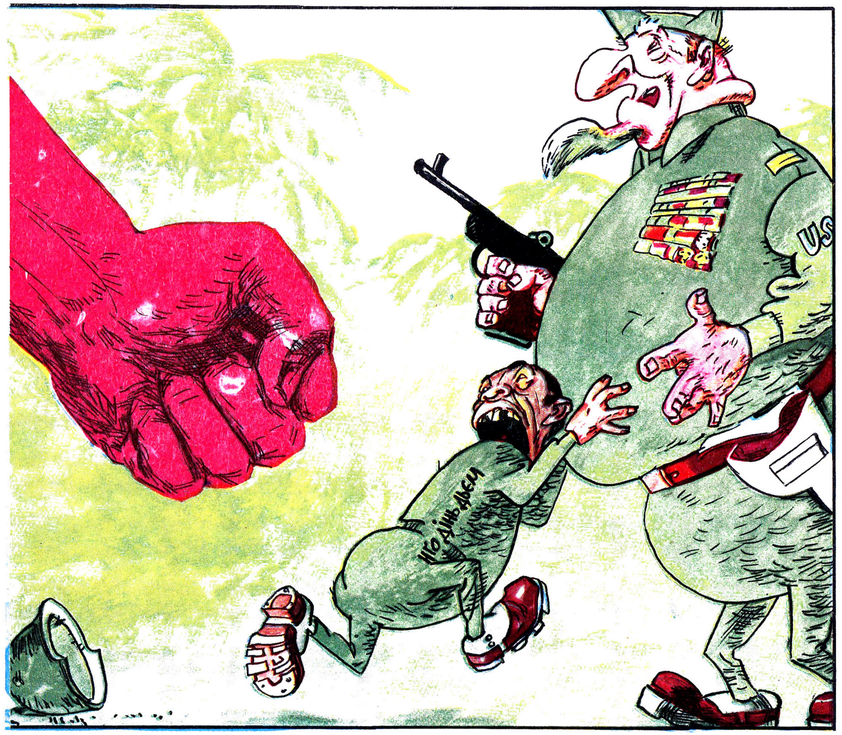

— Дядьку, рятуйте!..

ЧОМУ ЛИШЕ ПОЧЕСНИЙ?

«Рейнджерами» у Сполучених Штатах називають натренованих розбишак з спеціальних парашутно-десантних загонів. Їх тут навчають вбивати людей і отруювати криниці, підпалювати будинки і висаджувати в повітря мости, підкладати міни і розкидати ампули з бактеріями холери та чуми.

Скільки тепер тих «рейнджерів» у Сполучених Штатах — невідомо, але офіціально оголошено, що кількість їх збільшилася ще на одного, зовсім свіженького. Правда, це не звичайний «рейнджер», а почесний. Його вже занесли до списків одного з тих загонів. Звуть почесного бандита Франц Йозеф Штраус.

Ні, це не однофамілець боннського військового міністра, а сам міністр, власною персоною. Американські газети вмістили навіть портрет цього боннського палія війни № 1. На знімку Штраус хизується у подарованій йому уніформі «рейнджера».

Штраусу давно вже цікавиться «рейнджерами». Він навіть відкрив подібну школу в містечку Шонгау в Західній Німеччині. Зібрав колишніх гітлерівських головорізів, есесівців і перевчає їх на пентагонівський лад. А щоб набратися відповідного досвіду, він у Сполучених Штатах відвідав одну з таких шкіл. Там усе сподобалося боннському міністрові. Він так усе розхвалював, що гостинні хазяї розчулилися і обрали чемного гостя «почесним рейнджером», як підкреслюють американські і боннські газети. Ось як!

Звичайно, «почесні» не повинні складати екзаменів з усіх тих «наук», яким тут навчають, вони можуть дечого і не вміти. Але з Штрасусом просто, як кажуть, щасливий виняток. Боннський міністр і без американського курсу наук може бути справжнім «рейнджером», та ще й неабияким! У нього виучка — гітлерівська.

СТРАТЕГІЧНЕ КОХАННЯ

Недалеко від крижаного Евересту розташоване невеличке князівство Сікім. У місцевого махараджі лише 150 тисяч підданих і 2745 кв. миль диких скель та гірських верховин. Але цікаве не це. У маленькій країні великі сусіди — Індія, Китай і Непал. Через таке стратегічне становище у князівство останнім часом закохалися західні розвідки.

Недавно у сім'ї старого махараджі сталася подія державного значення. Його син Палден Намгіял, якому батько передав усю владу, заручився з американкою Хоуп Кук. Майбутня володарка 150 тисяч підданих і диких скель влаштовує зараз великосвітські раути, дає інтерв'ю журналістам. Газети дзвонять про це в усі дзвони.

«Міс Хоуп Кук лише 22 роки. Її чари полонили спадкоємного принца!»

«Міс Хоуп Кук має щільний зв'язок з найвищими дипломатичними колами у Вашінгтоні!»

«Міс Хоуп Кук збирається провести у князівстві деякі реформи!»

А журнал «Ньюсуїк» прямо пише, що мета цієї весільної витівки — підбурити правителів маленького Сікіму проти його великих сусідів. Американський журнал радо обіцяє князівству «всіляку підтримку», якщо буде укладено «династичний союз з могутніми Сполученими Штатами».

Закоханий Палден Намгіял виявився слухняним учнем. Він уже усунув від керівництва Державну Раду і натякнув, що суворо покарає першого-ліпшого, хто «словом або ділом виявить своє невдоволення». Усі ці заходи принц пояснює на американський зразок: він, бачите, бореться з «діяльністю комуністів».

Словом, яке весілля, така й музика.

КРОВОПИВЦІ

У Сполучених Штатах донорові за 470 грамів крові платять 5 доларів. За переливання ж 470 грамів крові вимагають з хворого 25 доларів.

Той світ хвалений
звуть вони ще «р а є м»...
А він, дивись, до чого вже дійшов:
Весь бізнесом роз'їдений до краю,
У долари переганяє
кров!

ДОЛАРИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Містер Жак Квак та його приятель Вальтер Сіфон сиділи в просторому барі. Вони посмоктували віскі і розповідали один одному про свої плани.

— Я вирішив одружитися! — енергійно сказав містер Жак Квак. — Підшукую собі...

— Добре зробиш, старина! — перебив його приятель.

Тільки-но містер Сіфон вимовив ці слова, як до поважного Жака Квака підскочив невідомий, ухопив його за полу піджака і почав тягти до себе.

Але в ту ж мить другий невідомий теж ухопив Жака Квака за полу і почав цупити його до себе.

Піджак затріщав. Поли опинилися в руках невідомих. А містер Жак Квак з переляку знепритомнів...

Що ж трапилось? На джентльмена напали п'яниччи чи, може, дрібні розбишаки?

Ні! То були агенти так званих шлюбних контор.

Вони почули слова необачного Жака Квака й почали дерти його на шматки.

Ніде правди діти: в капіталістичному світі, крім усякої там іншої погані, є й такі «заведення», як шлюбні агентства, контори, бюро.

Скажімо, в Нью-Йорку шлюбні контори налічуються десятками. Як повідомив журнал «Нью-Йорк таймс мегезін», лише в одному районі міста — Манхеттені є вісім шлюбних агентств.

Все для бізнесу! А там, де бізнес, — конкуренція. Отож шлюбні агенти і полюють за клієнтурою.

Тепер вам зрозуміло, що байка про містера Жака Квака не така вже й далека від дійсності.

Все робиться дуже просто. Простіше, ніж очищається картоплина. Якійсь там міс, або веселій удові, обридла самотність. Вона йде до шлюбної контори. Тут її зустрічають дуже ввічливо. І насамперед дають до рук «меню», пробачте, дають каталог цін на... женихів.

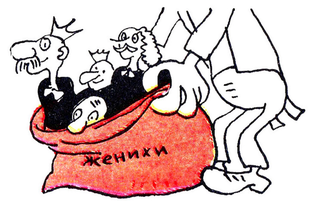

В основу цього «цінника» покладено професії женихів. Якщо міс (або весела вдова) бажає, щоб її майбутній чоловік був скромний дантист, то вона повинна заплатити конторі 250 доларів. За інженера треба дати 300 доларів. А от лікар-терапевт важить аж 500 доларів.

Одне з шлюбних агентств у Нью-Йорку спеціалізувалося. Воно збирає титулований мотлох, який вимели із своїх країн волелюбні народи. Агентство має великий і строкатий прейскурант. Тут можуть запропонувати принца, князя, барона, графа. Навіть колишнього короля не пошкодують. Само собою зрозуміло, що за такий крам плата куди більша, ніж за якогось там дрібного майстра зубної коронки.

Порядок у шлюбних конторах зразковий. Хочете нареченого? Бажаєте наречену? Дивіться в картотеку — на всіх картки заведено.

Отак і сходяться, одружуються. Як у нас кажуть: купують кота в мішку.

Отож шлюбні контори та агентства, щоб уникнути неприємностей, попереджають: від шлюб буде невдалим, то претензії не приймаються і долари не повертаються.

Директор — на проводі!..

Дуже просимо не турбувати директора Хмельницького заводу трансформаторних підстанцій т. Якушева. Іванові Кузьмичу ніколи. Іван Кузьмич — на проводі!

З ким говорить директор?

Не має значення — з ким. Важливо — про віщо.

А говорить Іван Кузьмич про запаси сировини, створені ним і його бойовим заступником т. Даєном.

— Що, — питає директор, — ми маємо на сьогоднішній день?

Заступник директора т. Даєн бадьоро рапортує:

— Маємо дріт. Багато дроту. Ще торік його було вдвічі більше, ніж треба.

Директор задоволено потирає руки.

— А що ми ще маємо? — питає він.

— Маємо мідний провід! Його у нас до холери і ще тріщки.

— «До холери» — залишіть, — командує директор, а «ще тріщки» — сплавте комусь. Хоч би й Запорізькому трансформаторному заводові.

— Сплавляв, — рапортує Даєн. — Але нам його повернули назад. Не потрібен, кажуть... Та він і нам не потрібен. Але хай лежить. Запас кишеню не дере...

А виявилося, що — дере. І навіть дуже. Ліг мертвим капіталом й ані руш.

Заворушився тоді директор заводу т. Якушев. Почав сушити голову і заступник директора заводу т. Даєн. І знайшли вихід: подзвонили керуючому Вінницькою конторою «Металомашпостачзбуту» т. Переяславу. Давай, мовляв, погріємося у «буцім».

— А що то в дідька за гра? — поцікавився т. Переяслав.

— Дуже цікава! — відповіли тт. Якушев з Даєном. — Ми вам б у ц і м т о відвантажимо мідний провід, випишемо на нього рахунок й одержимо з банку гроші.

— Б у ц і м т о? — спитав т. Переяслав.

— Ні, гроші ми й справді одержимо, а мідний провід як був, так і залишиться у нас. А коли з грішми у нас покращає, ви нам той провід б у ц і м т о назад відправите.

Керуючому Вінницькою конторою «Металомашпостачзбуту» гра сподобалася. Так сподобалася, що він зіграв аж два тури підряд. Зіграв би, може, й третій, та не дали.

— Цур! — раптом сказали банківські працівники. — Це не чесний прийом!

І припинили гру.

А мідний провід? Що сталося з ним?

Провід лежить. І довго ще лежатиме. Одна частина його зовсім не потрібна заводові, а друга, можливо, буде потрібна лише через вісім місяців.

А от з фінансами — біда. Фінанси, як кажуть, «співають романси»... І доводиться директорові заводу сушити голову, мудрувати та хитрувати, щоб якось звести фінансові кінці з кінцями.

Отож, не турбуйте, будь ласка, Івана Кузьмича Якушева.

Самі ж бачите: директор — на проводі...

П. ФАЛИНСЬКИЙ,
начальник кредитного відділу.

м. Хмельницький.

Народні Усмішки

СОЛДАТСЬКИЙ КАТЕХІЗИС

Давно це було. Ще за царизму. У церкві стояли гімназисти з розкритими книжками. Згодом «на молитву» приходять солдати. Один з них бачить, що гімназисти з книжками моляться, вийняв колоду карт і давай тасувати.

— Ти що робиш? — накинувся на нього офіцер.

— А я по картах більше розумію, ніж вони по книжках. Ось туз — це Сонце, Король — сам господь бог Савваоф. Дама — матір божа. Десятка — десять заповідей Христових. Сімка — сім неділь посту...

Так солдат перелічив усі карти, крім валета.

— А чого ж ти, солдат, валета проминув?

— Та це такий сучий син, як і всі офіцери, його і во святих нет!

ВІДПОВІДЬ НА ЛИСТ

Пішов син в армію, а старенька мати чекає від нього вістей. Нараз приходить лист. «Мамо, — пише молодий солдат, — мене призначили в кавалерію, пришліть мерщій грошей на коня».

Мати вислала. Не пройшло й місяця, пропив син гроші та й знову пише до неньки: «Мене призначили в артилерію, шліть, мамо, гроші на гармату».

Старенька не забарилась з відповіддю: «Синку, того листа, в якому ти просиш грошей на гармату, ми не получали!»

Записав у Старобільському районі, Луганської області, студент Чернівецького університету Л. ШПОТА.

ЯК СИН КОСУ ХОВАВ

Це було давно. Одного разу батько з сином косили жито. Надвечір, коли вже треба було повертатись додому, батько й каже синові:

— Біжи та посеред ниви сховай косу, щоб не возитися з нею.

Син узяв косу та й побіг. Біжить та й кричить на все поле:

— Тату! Тату! Тут косу класти?

А батько ні слова, тільки махає руками, показує, мовляв, клади там, бісів сину... Чого кричиш, бачиш, люди дивляться.

Поклав син косу та й повернувся. Батько як шмагоне сина батогом:

— А як ховають що-небудь, то хіба кричать?

На другий день батько з сином знову поїхали на поле. Батько й каже синові:

— Біжи, сину, та візьми ту косу, що ти вчора сховав серед ниви.

Побіг син. Шукав, шукав, перебір ниву вздовж і впоперек, а коси немає. А батько кричить синові:

— Що ти там так довго шупортаєшся? Неси скоріш косу!

Прибіг син та й шепоче татові на вухо:

— Тату! Тату! Коси нема — вкрали! Я ще з серед ниви хотів кричати, та боявся, що як голосно скажу, то знов будете бити.

Повідомив І. С. АНТОНОВСЬКИЙ з с. Василівки, Біляївського району, Одеської області.

ПОКРИТИКУВАВ

В якомусь колгоспі в роботі правління було багато недоліків. От і каже колгоспниця чоловікові:

— Хоч би ти, Миколо, виступив на зборах та покритикував голову.

— Не вмію я, — відповідає Микола, — на зборах виступати, поганий з мене оратор.

— А ти навчись, — каже жінка. — Іди на город, де капуста росте, і нехай тобі здається, що то люди сидять перед тобою. Виступиш декілька разів перед капустою, а потім і на зборах перед людьми зможеш.

Микола так і зробив. Виступив на городі перед капустою, та вже так критикував усіх членів правління, що аж гай шумів.

Діждався Микола зборів. Виходить без ваганя на трибуну, відкашляв, а жінка радіє, думає: «Зараз Микола розкритикує всіх у пух і прах» і підморгує Миколі, мовляв: «Не бійсь!».

— Товариші! — почав Микола і знову закашляв. Потім ще раз сказав: — Товариші!

А жінка все підморгує: «Говори, Миколо!»

А Микола, як побачив багато людей у залі, розгубився так, що і в горлі йому пересохло, і слова сказати не може. Подивився на жінку та й каже з трибуни:

— Це тобі, Явдохо, не капуста, а живі люди!.. — Махнув рукою і зійшов з трибуни.

Надіслав Д. В. КОСТЕЛЬНИЙ з м. Красноярська (РРФСР).

Шановний Перче!

У народі говорять: якщо хочеш добру згадку по собі залишити, посади хоча б одне деревце. Цієї мудрої поради послухались і в Каховці голова міськради т. Марченко та голова комісії по благоустрою міста т. Крижевський. Задумали і вони вікопомну згадку про себе залишити і по вул. Леніна топольок насадити. Правда, потреби в тому не було, бо вздовж вулиці росли великі акації і клени.

Отож, насадили тополь. Та на цьому Марченко і Крижевський не заспокоїлися: на другий рік з їх благословення чудові клени й акації на вулиці Леніна було безжалісно викорчувано. А ще через рік викорчували і новонасаджені тополі та знову посадили... акації, але з круглою кроною.

Гадаємо, що і на цьому наші «перетворювачі природи» не заспокояться. Тому хочемо, Перче, порадити їм знову усе викорчувати і насадити евкаліптів або кокосових пальм. Толку, правда, від цього не буде. Але згадка про те, як Марченко і Крижевський державні гроші циндрять, залишиться.

І. ШАТРОВ,
П. СМОЛЬНИКОВ.

м. Каховка, Херсонської обл.

Відгадай, що найбільше хвилює працівників комбінату побутового обслуговування міста Євпаторії? Б'ємося об заклад, що не відгадаєш.

Це — проблема обслуговування людського носа. Комбінат почав виробляти для продажу... носові хусточки.

Хусточки — як хусточки. І навіть з облямівкою. От тільки від тієї облямівки чомусь у людей синіють носи.

Між іншим, найбільшу інтенсивність ця облямівка виявляє, коли її перуть: геть усю хусточку засинює.

А так — нічого хусточки... Ніс ними втерти можна. Принаймні — бракоробам!

О. ЗАРОВНЯДНИЙ.

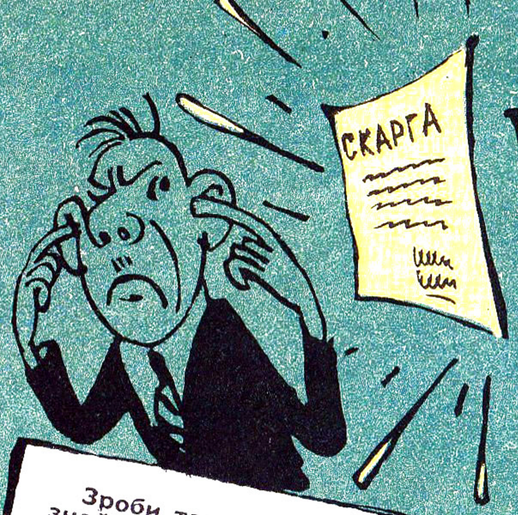

Зроби таку ласку, допоможи нам знайти управу на Здолбунівський авторемзавод.

Одержуємо ми з цього заводу вантажі. І часто в тих вантажах недолічуємо то одного, то другого, то третього... Посилаємо заводові листи з претензіями, а там як заціпило. Вирішили ми тоді поскаржитися організації, що може вплинути на завод. Написали виконкомові Здолбунівської міськради, а той відповів: завод підлягає Львівському раднаргоспу, туди, мовляв, і пишіть. Звернулися до Львівського раднаргоспу, а звідти одержали відповідь: нам Здолбунівський завод не підпорядкований.

Може, на цьому ми й припинили б це листування, але вантажі із Здолбунова все прибувають та прибувають. І, як і раніше, ми в них не знаходимо всього того, за що гроші платимо.

Невже, Перче, на цей завод і справді немає ніякої управи?

Н. РИБАЛЬЧЕНКО,
директор обласної бази «Сільгосптехніки».

м. Донецьк.

Чи можна одягати готові штани, якщо до них не пришито гудзиків чи гапликів? Не треба бути дуже глибоким ерудитом, щоб відповісти: ні, одягати такі штани трохи передчасно.

А чи можна заселяти новий будинок, коли на ньому немає даху, а в ньому немає ні унітазів, ні клямок і ще багато дечого? Ні, такий будинок ранувато заселяти.

Три роки в місті Коростені будується житловий будинок швейної фабрики. Вже всі строки минули... Вже б давно його слід заселити. Будівельники (Коростенське будуправління № 1) кажуть замовникові: «Дайте нам оті «гудзики» й «гаплики» та й вселяйтесь на здоров'я, справляйте новосілля!» А замовник, як кажуть кравці, «докладу» не дає, а своєї править.

Ті матеріалів не дають, ті будинку не здають. Так, Перче, новоселі і староселами стати можуть.

З. БРІД.

Житомирська область.

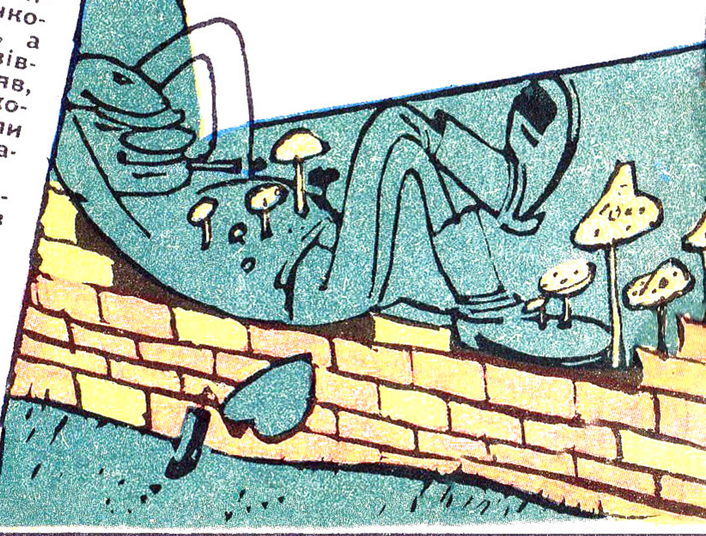

ЩО Э ! ЧОГО НЕМАЭ

Спинись, «Ундервуд»!
Заткнись, «Ремінгтон»!

І ви, «Ленінград», «Москва» та інші друкарські машинки вітчизняних і не вітчизняних марок, мовчіть і слухайте.

Слово має «Україна» — нова друкарська машинка, випущена в світ стараннями Луганського раднаргоспу.

Красива машинка. От тільки не дуже зручна в роботі. Принаймні — коли хочеш на машинці «Україна» друкувати українською мовою. Тут уже, як кажуть, стоп машина!

Спробуйте, приміром, написати назву марки друкарської машинки. А дзуськи! Нічого не вийде. Бо нема у машинки української літери «І».

А що ж у неї є?

«Є» теж нема. Доводиться замість цієї літери вибивати «Э».

А замість «і» — знак оклику «!».

От що виходить, коли хочеш на машинці «Україна» друкувати українською мовою.

Машинка начебто э, а толку від не! — немаэ...

Б. ГРИВОЛ.

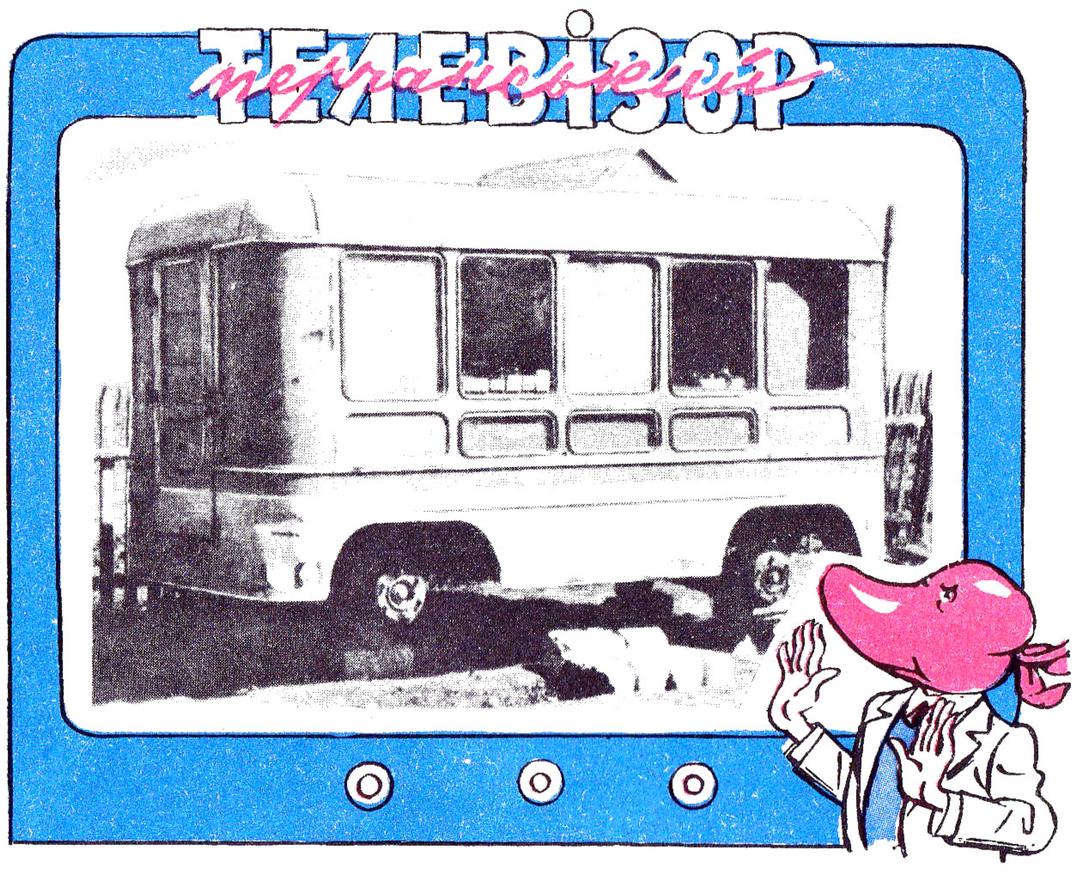
ТЕЛЕВІЗОР
перчанський

Нашу чергову телепередачу присвячено новинам торгівлі.

Перед вами на екрані останнє досягнення торговельної техніки — автолавка. Її призначення — доставляти потрібні товари у найдальші куточки.

Автолавка, яку ми показуємо вам з Попільні на Житомирщині, відрізняється від інших своєю конструкцією.

Бажаючи залишити якийсь слід в історії розвитку торговельної справи, голова Попільнянської райспоживспілки Григорій Борисович Адирхаєв поставив її з ніг на голову, чи то пак — переставив автолавку з коліс на каменюки. Тепер не автолавка до покупців їздить, а навпаки.

На цьому ми закінчуємо нашу передачу.

До наступного телебачення, товариші!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

⊙ Голова колгоспу імені Чапаєва (Марківський район, Луганської області) Скиртач П. Ф. займався окозамилюванням. Про це «Перець» № 1 за 1962 рік написав йому в листі **«Здоровенькі були!»**.

Секретар Марківського райкому КП України т. Киян повідомив редакцію, що бюро райкому розглянуло це питання й оголосило Скиртачеві сувору догану з занесенням до облікової картки. Бюро райкому запропонувало правлінню колгоспу звільнити з посади головбуха колгоспу Каплю.

Щоб запобігти в майбутньому фактів окозамилювання та приписок, було проведено спеціальну нараду голів колгоспів та директорів радгоспів, на якій обговорили постанову бюро райкому по колгоспу ім. Чапаєва.

⊙ У тому ж номері журналу було надруковано фейлетон **«З усіх боків»** про незадовільний стан газетних вітрин у районах Вінницької області.

Як повідомив редакцію секретар Вінницького обкому КП України т. Олійник, фейлетон було обговорено на секретаріаті обкому партії, який визнав критику Перця справедливою.

Обком партії зобов'язав міськкоми та райкоми партії Вінницької області перевірити, як використовуються газетні вітрини та інші засоби наочної агітації. Обком поставив завдання, щоб газетні вітрини були в кожному колгоспі, радгоспі, на підприємствах, в установах, червоних кутках тощо. Партійним організаціям рекомендовано виділити відповідального за газетні вітрини, вважаючи цю роботу важливим партійним дорученням.

Зобов'язано редакції обласних газет «Вінницька правда», «Ленінське плем'я» та Радіомовлення спільно з районними й колгоспними багатотиражками провести масовий громадський огляд газетних вітрин у всіх селах і районних центрах. Підсумки огляду запропоновано обговорити в партійних організаціях і широко висвітлити в пресі.

⊙ **«Грицева шкільна наука»** — так називався фейлетон, надрукований у № 2 «Перця». У фейлетоні йшлося про грубі порушення норм і технічних умов, припущені при будівництві школи-інтернату № 7 у м. Дніпропетровську, а також про незадовільну експлуатацію приміщень школи-інтернату.

Виконком Дніпропетровської облради повідомив, що факти, наведені у фейлетоні, ствердились. Виконком облради зобов'язав керівників будівельних організацій, що будували школу-інтернат, ліквідувати недоробки і дефекти, допущені ними при будівництві. Облвиконком також звернув увагу голови виконкому Дніпропетровської міськради т. Гавриленка на неприпустимість прийому в експлуатацію об'єктів з недоробками та низькою якістю робіт.

Завідуючого облвно т. Моржова зобов'язано вирішити питання про дальше перебування на посаді директора школи-інтернату № 7 Козиря, який не забезпечив правильної експлуатації приміщень школи.

⊙ Серед учасників **«Виставки ширнетреба»** у № 3 журналу був і Мукачівський цегельно-черепичний завод (Закарпатська область). Він продемонстрував на виставці свою браковану продукцію.

Бюро Мукачівського міськкому партії розглянуло це питання і накреслило конкретні заходи до підвищення якості кахлів та цегли, що їх випускає завод.

За випуск недоброякісної продукції директорові заводу Логойді В. Ф. оголошено догану, а головного інженера з роботи знято.

⊙ У «Перці» № 5 було повідомлено прізвища нових членів **«Клубу губителів природи»** з Черкащини, які вбили двох лосів.

Заступник прокурора Черкаської області т. Дубовий повідомив, що на браконьєрів Вербу П. С. та Заїку Г., які вбили двох лосів, накладено штраф — по 30 карбованців на кожного. Крім того, з них стягнуто вартість лосів у сумі 600 карбованців.

⊙ У № 7 журналу було надруковано листа про те, що Ніжинський машинобудівний завод відвантажив Погребищенській інкубаторно-птахівничій станції некомплектний інкубатор «Р-39».

Після виступу Перця завод негайно дослав станції недодані деталі. Досилку зроблено за рахунок винних осіб.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

«ПРИНЦИПОВИЙ» ЛІСНИК

Дем'яна стрів лісник:
— Ану, до біса геть! Щоб з лісу й дух твій зник!

Дем'ян здивовано: — Та ж я...
Збирати буду лиш сухе гілля.
— Чи бач, він візьме дров!
Еге, дивись!.. Дурнішого знайшов!..
Ну, ні, дружок, звиняй.
Півлітра, а тоді — хоч з кореня пиляй.

П. ШЕРСТЮК.

с. Червоні Партизани,
Носівського району,
Чернігівської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

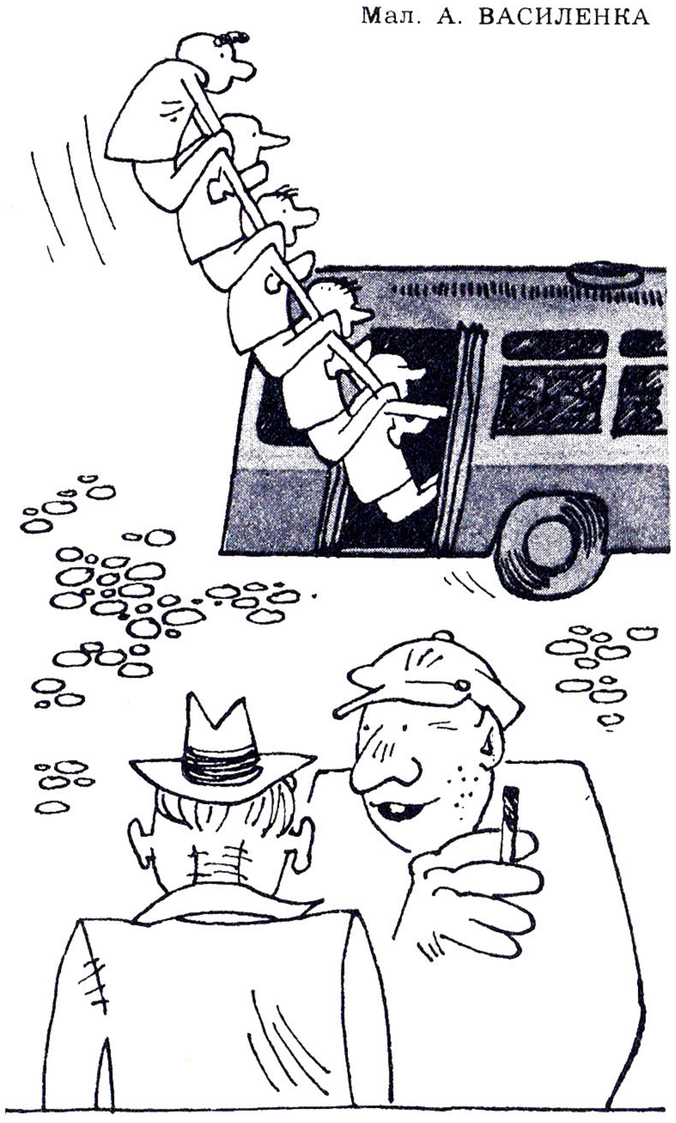

— Їм добре: вони в цирку працюють.

Мал. Л. КАПЛАНА

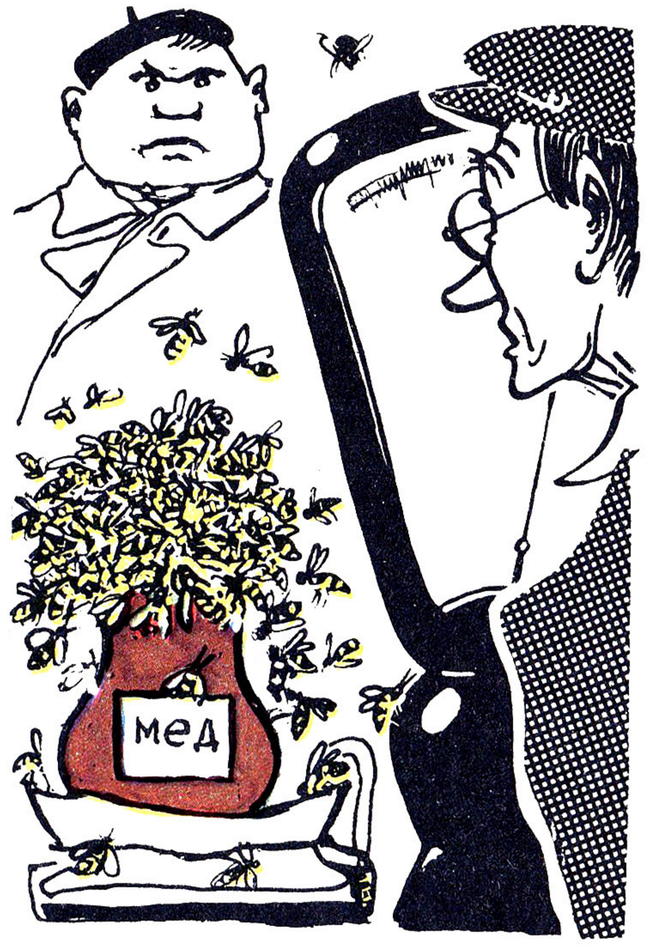

— Товаришу, скиньте півкіла на оси!..

ІЗ ПОБУТУ «ДИКИХ»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

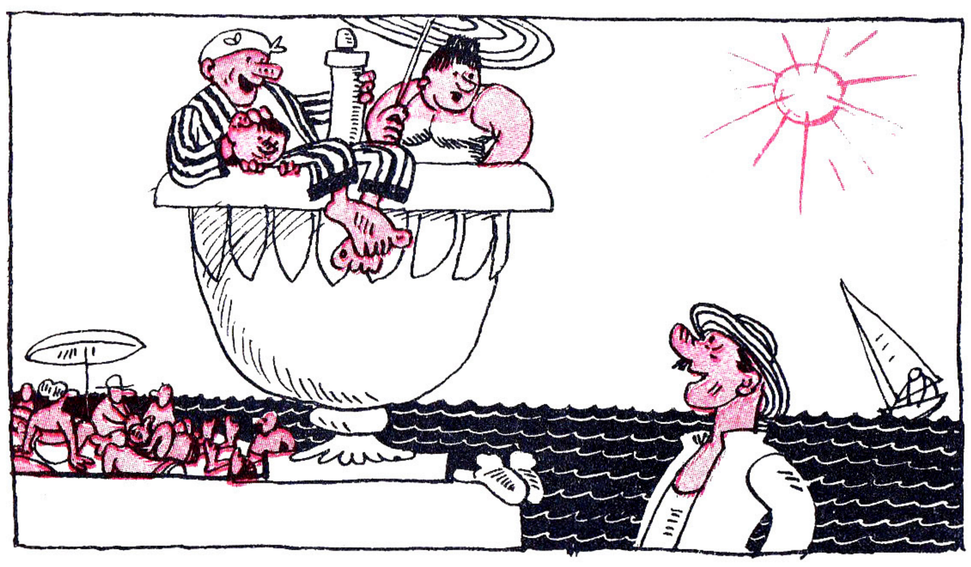

— Передайте Галині Іванівні, що ми влаштувалися біля самого синього моря.

КНИГА СКАРГ

Раз до крамниці дід Кузьма
Зайшов і, як ведеться,
З кишені гаманця вийма:
— А зважте оселедця...

На вагах показавши хист,
Вже продавець гукає:
— Беріть культурненько за хвіст, —
Паперу в нас немає.

— Як-то немає, що за жарт?
Ви чули, добрі люди?..
Будь ласка, дайте книгу скарг —
Я потурать не буду!

Тут продавець відповіда:
— Та в ній писать вже ніде. —
А покупець: — То не біда,
На оселедця піде...

Яків ШУТЬКО.

м. Полтава.

Мал. Л. БОЙКА

— Ти з глузду з'їхала?! Це ж явне окозамилювання!..

ЗА ВІДОМОЮ РОСІЙСЬКОЮ ПОГОВІРКОЮ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«На вкус... На цвет... Товарища нет...»

ПІДШУКАЛА

(БАЙКА)

До Щуки В'юн просився на роботу.
Вона зубастого розкрила хижо рота
Й пита:
— Що вмієш ти робить?
— Звиватись вмію, каламутить воду,
Та от з сусідами в добрі не вмію жить.
— Такого молодця ще не стрічала зроду.
Ти будеш при мені служить!

Анатолій ГАРМАТЮК.

м. Донецьк.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: **Київ-30. вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (478) (на украинском языке). Підписано до друку 26. V. 1962 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01459. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 3549. Тираж 303 000 прим.

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. БЕ-ША

МАЙЖЕ ЗА ЧЕХОВИМ

Товстий і тонкий...